

UPPENBARELSEBOKEN,

KAPITEL FEM DEL II

 . . . tillbaka i tabernaklet i förmiddag och att få rapportera goda nyheter hela vägen, hur Herren Gud har varit god emot oss.

² Förra söndagen, då synen berättades, och så gott som ni allesammans var här (om den där ormen, som dödades i mitten), den där synen skedde ordagrant inom tjugofyra timmar, sedan den hade berättats här på plattformen. Det var fantastiskt, hur Herren gjorde. Jag har aldrig sett en enda av dem slå fel i . . . I hela mitt liv, och jag är femtiotvå år gammal. Precis fullkomligt, ordagrant skedde det. Och jag känner mig mycket bättre, mycket bättre.

³ Och där är nu allt, som jag talade om, sa om den där anklagelsen. Rättare sagt, inte en anklagelse, det var ju från gudfruktiga män med ärliga hjärtan, för vilka min verksamhet hade blivit bara litet för över- . . . För övernaturlig, och de hade börjat tro, att jag var Herren Jesus, och det har ors- . . . Satt igång en liten lära om det. Men det stoppades genast, alltsammans. Herren vare tack för det!

⁴ Och precis så snart, som jag kom ut ur det själv och bara lät Herren få det och överlämnade det åt Herren, var det omedelbart över, inom tjugofyra timmar var det avslutat alltsammans. Det lämnade mig litet nervös och litet grand upprörd, men jag kommer att komma ut ur det om ett tag. Naturligtvis var det liksom chockerande för mig, men jag klarar mig bara fint och flott.

⁵ Och vi fick stora segrar den här veckan, jag vill rapportera någonting.

⁶ Om jag nu hade lyssnat till, vad Herren sa till mig, skulle det där aldrig ha hänt. För fyra år sedan sa Han till mig det. Och min hustru, som är här nu, någonstans där bak bland åhörarna här nu, och min son, som sitter . . . Var här på plattformen för några ögonblick sedan, och många andra, som har hört mig säga det gång på gång: ”Det här är sista gången, jag ska ha någon sådan där andebedömning.” Förstår ni? Det blev så . . . Jag försökte leva riktigt nära Gud, och då man gör det, då för det med sig någonting, som liksom får in människorna i någonting skruvat, så att de knappast vet, vad de ska tro.

⁷ Och så ifråga om den där skattesaken vi hade, det skulle aldrig ha varit ett enda ord om den, om jag bara hade lyssnat till Herren. Det är alltid, då jag . . . Då jag är olydig mot Honom,

det är då, jag alltid råkar illa ut. Om jag bara hade lyssnat noga och vandrat tillsammans med Honom!

8 Och så får det . . . Verksamheten är så övernaturlig ibland, att jag är . . . Jag var rädd, att jag skulle fara över på den där andra sidan. Men jag menar nu inte . . . Jag vill att . . . Att varenda en ska få tag i det här rätt, att jag inte menar att säga, att jag kommer bort, kommer att komma bort ifrån Herren, men jag vill bara inte längre ge uttryck för något av det övernaturliga, ser ni, så ifråga om sådant som andebedömningarna och — och sådana saker.

9 Nu har Herren varit barmhärtig mot oss under den här tiden. Han har rest upp broder Neville, som har ett profetians ord. Han har broder Higginbotham och många andra av bröderna här, som absolut . . . Genom andliga gåvor i församlingen utförs kraftgärningar.

10 Och låt mig bara ge er ett vittnesbörd! Det var en syster Opal Weaver, jag vet inte, om hon är med oss här i kyrkan i förmiddag eller inte. Är du här, syster Opal? Så att jag kanske inte kan — kan se henne. Å, ja, för åtskilliga år sedan var hon döende i cancer, och cancern var i de kvinnliga körtlarna och gick upp in i hennes njurar. Och de gav henne bara den där enda natten mer att leva, hon hade blivit så dålig. Och jag for och bad för henne, och det kom en syn, och hon blev fullständigt helad. Och det där var för omkring femton år sedan. Hon gick in och ut ibland oss i årat.

11 Här om dagen kom hon i ett läge, så hon var . . . Fick mycket ont i halsen och började blöda från sin strupe. Det föreslogs, att hon skulle söka doktorn omedelbart. (Och det där var, då jag var i Kanada.) Och hon kallade på broder Neville, och broder Neville for och hämtade broder Higginbotham. Jag tror inte, att broder Higginbotham är här, kanske han är det, i förmiddag. Broder Rupert Higginbotham var en av våra tidigare förtroendemän, en fin broder. Är han här? Så de for upp för att be för kvinnan, och då de bad för henne . . . Nu hade hon blött, jag vet inte hur länge, i dagar, två eller tre dagar, och hon bara fortsatte att spotta upp blod. Och broder Neville bad för henne, och hon spottade aldrig en enda droppe blod till. Det är riktigt.

12 Och så hade hon två svulster, utslag eller vad det är i gommen, liksom blåsor, eller vad det nu är, som hängde i hennes gom, liksom stora knölar. Och hon hade inte fått någon lindring för dem, och de var . . . Hon sa: ”De är ungefär hälften så stora som en hickorynöt.” Och de hade varit i hennes mun i — i ett bra tag, i dagar. Och broder Higginbotham . . . Då jag inte uttalar det där tyska namnet alltför bra, broder Rupert, förlåt mig för det! Men i alla fall . . . Och jag kanske har fel just här. Eller, nej, jag tror, att han — han har gåvan att tala i tungor och uttyda tungotal. Och han hade under den här tiden lagt sin hand över hennes ansikte. Och hon sa: ”Broder Branham, inte igår, inte igår

kväll, utan omedelbart försvann de där ställena.”, ifrån hennes gom. Omedelbart!

13 Så kom doktorerna upp, tittade i hennes hals och allting, och de sa: ”Hon måste fara till sjukhuset, för hon har cancer i halsen.”

14 Så vi . . . De tog henne ut till sjukhuset. Och jag visste inte ens, att hon var där inne, förrän jag träffade vår gode pastor, broder Neville, här uppe, och jag var på väg till sjukhuset, och han talade om för mig, att — att hon var där ute. Så jag gick upp för att hälsa på henne, och hennes man satt där. Och fem, fyra eller fem doktorer hade kommit in och tagit prover på det, och skakat på sina huvuden och sagt: ”Det är förvisso cancer, smittosam cancer, det är cancer.”

15 Så kandidaten kom in, och han tog ett — ett prov på det. Han sa: ”Det där är otvivelaktigt cancer.”

16 Och jag sa: ”Men, syster, om Gud en gång helade dig från cancer . . . Låt det vara vadhelst det kan vara! Kanske de här männen har rätt. De är — de är utbildade män på det där området till att avgöra, om det är cancer, eller ser ut som cancer, eller vad det nu är. Det är . . . De är utbildade män för det ändamålet. Och det ser ut som cancer, så de säger, att det är cancer.” Och jag sa: ”Det är det troligen.”

17 Men hon ville inte tro, att det var cancer. Så jag sa: ”Men om Gud kunde — kunde svara på bön där uppe för att stoppa blödningen, Gud kunde svara på bön och ta bort de där stora sakerna ur din mun. Låt det vara vadhelst det vara må, kan inte Gud stoppa det just här?”

18 Hon sa: ”Amen!” Och hennes man, som satt där. Och hon sa: ”Det är det, jag litar på just nu, att Gud kommer att stoppa det.”

19 Och jag bad för henne. Och de tog ut proverna för att testa dem, och de kom tillbaka ”negativt”, då de allesammans sa, att det var *cancer*. Förstår ni?

20 Så saken är den, vänner, att Han är Gud, och Han svarar på bön. Och vi är så glada, att Han besöker oss här i det här lilla anspråkslösa tabernaklet. Det är inte mycket att titta på, gamla små bräder, som vi kastade upp här tillsammans för många år sedan, som ett regnskydd över huvudet, ett tak över huvudet, rättare sagt, för regnet och snön osv. Men många människor lever idag på grund av den här insatsen, och för det är vi mycket tacksamma.

21 Vi är tacksamma för våra förtroendemän. Vi är tacksamma för våra diakoner. Vi är tacksamma för vår församling. Och vi är tacksamma för vår pastor. Vi är tacksamma för varenda gåva, som Han har gett oss i församlingen. Och vi ber, att Han ska ge de här männen förstånd, så att de aldrig kommer iväg på fel sida utan stannar kvar mitt på mitten av vägen med Det. Aldrig blir

upprymda eller någonting. Närhelst man blir det, är det färdigt med en just där, ser ni. Förbli bara ödmjuka med Det!

²² Och ser ni nu, då folk kommer in, sjuka och plågade, för att få förbön, medan jag vilar mig nu i kanske ett år eller två, så har Gud sört för ett sätt att ta hand om det, medan jag vilar mig ett tag. Förstår ni? Å, är inte det angenämt? Det borde. . . Borde vi inte vara tacksamma för det? Gud låter Sig aldrig vara utan vittnesbörd, och vi är så tacksamma för det.

²³ Den här nästa veckan, nu, ska jag, om Herren vill, ta mina små flickor, som just har lämnat skolan, på sitt lilla sommarlov, så jag ber, att ni ska be för oss. Min äldsta dotter, i gymnasiet, hon vill se, var Paul Revere red sin midnattsritt, där han lämnade kyrkan där. Och vi. . . Det är precis här uppe i New England, och vi vill fara upp och se det där.

²⁴ Så har jag alltid velat se Old Ironsides. Hur många har någonsin hört dikten *Old Ironsides*? Det är min favorit av alla jag kan, förutom de kristna är den där min bästa. Jag bara. . . Jag börjar läsa den, och jag får gråten i halsen och sätter mig ner, går omkring, går tillbaka. Hur kunde man sänka den efter. . . Det är precis som att ta en häst och slakta den, sedan den har varit ett levebröd för en själv och ens familj. Jag — jag kan bara inte förstå det där. ”Så jag ska förinta henne!” Nej, gör inte det! Då de brittiska kanonkulorna träffade den och studsade ifrån dess gamla eksidor, jag — jag skulle inte kunna se dem ta ut den och sänka henne.

Ge henne åt stormarnas,
Blixtens och vindens gudar!

Jag tycker verkligen om det där.

²⁵ Och sedan vill vi komma ner, och herr Kennedy har inte inbjudit oss, men vi vill verkligen se Vita Huset, medan vi är där. De. . . Jag har varit inne i det åtskilliga gånger, men barnen vill se det. Sedan ska vi vara tillbaka hemma, om Herren vill. Så be för oss, ni!

²⁶ Och vi ber för alla våra nära och kära här, som är på semester, då många av dem gör sina resor till olika ställen. Och en del av dem är borta i förmiddag, nere i Kentucky och Tennessee och på olika platser. Så vi ber för dem.

²⁷ Det var nu någonting annat, jag skulle göra en pålysning om. Å, ja, dopförrättningen är omedelbart efter det här mötet. Och sedan — sedan tror jag, att det är en barnvälsignelse, brodern talade om det för mig, en barnvälsignelse. Och så många saker, som vi har att ra-. . . Vad sa du? [En broder frågar broder Branham om kvällsmötet. — Utg.] Nja, jag känner inte för att ta båda mötena. Ser du, jag tar ett, och broder Neville tar det andra. Och jag kan inte. . . Det är inte. . . Då det finns två av oss här, varför slita ut den ene? Är inte det riktigt, broder Neville? Det är exakt riktigt.

28 Och så sa Doc till mig att re- . . . Att säga till er alla att komma ihåg dem, era löften ifråga om tabernaklet, så att — så att församlingen . . . Så att de kan räkna på byggandet så fort som de kan få ihop tillräckligt beviljat åt församlingen.

29 Och så hade jag . . . Det verkade för mig, som om det var någonting, det måste ha varit, då du sa till mig om den där barnvålsignalen. Det var det, det var. Och vi ska ha den omedelbart efter det här mötets slut, nu.

30 Det här är nu dukar som ska bedjas över, antar jag. All right, sir. Vi ska göra det tillsammans, och sedan . . .

31 Innan vi nu närmar oss Ordet . . . Hur många tycker om Ordet? Oj, oj, man lever på berget! Om ni lägger märke till det, så — så kunde man se sedan förra söndagen, vad det betyder att göra det på Guds sätt. Förstår ni? Då jag såg, att det var en ande, som hade kommit in bland de där kära bröderna, fanns det inget sätt för en naturlig människa att ta bort det där. Så det enda vi måste göra, var att överlämna det eller ge ifrån oss det åt Herren, och på några timmar var det avslutat alltsammans.

32 Pastorn, nu, (och jag som far bort) och är din assistent tillsammans med dig här i Herrens verk, och liksom Paulus skulle säga: ”Jag förmanar er inför Gud och de utvalda änglarna”, ser ni. Och till den här församlingen här, det finns ett fullkomligt exempel på, vad man ska göra, om någon kommer i olag i församlingen. Förstår ni?

33 Om det nu kommer upp någonting i församlingen, som inte är rätt, så låt den individ, som vet, att det där inte är rätt, gå till personen. Och om personen inte vill försonas, då är nästa sak, man ska göra att ta med sig ett vittne och gå, eller kanske ett eller två vittnen, och gå till den här personen för att få dem försonade eller få saken utredd. Lyssna nu noga! Det här spelas nu in på band också. Och om det där då inte fungerar . . .

34 Låt aldrig en liten -ism eller något litet ett eller annat, en liten dålig känsla, någonsin komma upp ibland er! Få det ur vägen direkt! Så det där är en liten . . . Det är den lilla räven, som förstör druvorna, ni vet. Så håll den ur vägen! Vilken liten märklig känsla som helst, gå och tala om det för personen! Säg: ”Jag har — jag har fel, jag — jag känner det inte rätt för dig, eller någonting. Hjälp mig att be över det, så att jag blir bättre!” För vi vill inte ha någonting annat än bara uteslutande den oförfalskade Guds Helige Ande ibland oss. Det är allt, vi vill ha. Då kommer gåvorna osv. att fungera rätt, och allting kommer att läggas till rätta.

35 Varför ha en halv församling, då man kan ha en hel en? Varför acceptera en ersättning, då hela himlen är full av det äkta? Förstår ni? Vi vill inte ha det. Så om en liten märklig känsla någonsin kommer upp ibland er medlemmar, mot varandra, så gå till den personen, du!

Man säger: ”Mja, de gjorde mig. . .”

³⁶ Det där. . . Det är. . . Kom nu ihåg: inte ”om du har något som är fel emot en broder”, utan: ”om en broder har någonting emot *dig*”. Förstår ni? Gå till honom och försonas, tala om för honom, att du — att du har haft en märklig känsla för honom, och du vill, att ni ska vara vänner, och be och gå fram till altaret och få bort saken emellan er!

³⁷ Satan kommer nu hela tiden att slå mot er, tills ni är färdiga här på jorden. Kom bara ihåg det! Ni kommer aldrig att få en tid, då det inte pågår slagsmål hela tiden, för ni är i en strid. Bad ni att få komma till Kristus för att gå på en picknick? Jaa, då kommer ni förvisso att bli överraskade, för det är strid hela tiden. Jag har varit på fältet i trettiotio år, och jag har kämpat för varenda tum av vägen. Det är riktigt. Israel måste kämpa för varenda tum av vägen. De — de. . . Palestina var givet åt dem, men de måste kämpa för varenda tum av vägen för att få det.

³⁸ Kom nu ihåg det här nu, att om. . . Så om det är någonting, som kommer upp i församlingen, så låt pastorn. . . Och om ni — om ni måste komma och hämta pastorn, för att ta med dem till personen. Om de då inte vill höra på det, så kom fram inför församlingen och tala om det för församlingen! Ge dem så och så mycket tid att försonas, kanske från den ena söndagen till den nästa! Och om de inte vill höra på församlingen, då säger Bibeln: ”Låt dem vara som en hedning och en publikan!”

³⁹ Så där, ser ni, så länge de skyddas av församlingen, kan inte Satan komma åt dem. Men då församlingen löser dem från platsen under församlingens och Kristi Blods beskydd, då kommer Satan att gå till verket med dem. Det kommer att föra dem rätt in i försoningen igen. Förstår ni? Du — du förstår det där, eller hur, pastorn? Jajamensan.

⁴⁰ Så det där är, vad man alltid ska komma ihåg att göra, att försonas, komma till Gud och gå Guds väg. Vi har. . .

⁴¹ Vad bevisar det där för oss? Två eller tre av våra bröder vet, att jag kämpade med det här andra i två eller tre år. Det är riktigt. Men då jag kom dithän, att jag tänkte liksom de där männen, och till sist kunde jag älska de där männen tillräckligt för att de inte kan komma undan det. Och jag tog med mig vittnen, men det fungerade inte. Jag var tvungen att ta det till församlingen. Och så sa jag från plattformen förra söndagen: ”Jag vill inte höra det en enda gång till. Jag är fri ifrån det. Jag överlämnar det åt Gud, ser ni, och lämnar tillbaka det åt Honom.”

⁴² Och det visar sig omedelbart, att de där människorna var kallade. Det. . . Om de nu inte hade varit det, då de kom till Skriftens tillrättavisning. . . Och en människa, som inte kan stå ut med Skriftens tillrättavisning, hon blir rasande och exploderar, det visar, att hon inte har det rätt ställt med Gud. Riktigt! Men en äkta Guds helig försonar sig med Gud genom

Ordet. Det är riktigt. Och Ordet är sättet att tillrättavisa. De där bröderna bör vara mycket tacksamma till Gud, för att . . .

43 Ser ni, Bibeln säger, att ”Falska kristusar skulle uppstå i den yttersta tiden och skulle bedra till och med de utvalda, om det vore möjligt.” Men det är inte möjligt. Nänämensan. De Utvalda var förutbestämda, så de kommer inte att bli bedragna, ser ni.

44 Så så fort som de där bröderna . . . De kom dit upp till huset dagen efter, ser ni, de hade till och med fått fram och börjat ge mig sitt Skriftställe. Och då motbevisade Den Helige Ande bara med Skriften allting, som de sa. Förstår ni? Så där var det, de såg det, den där utvalda gruppen av människor gick ut i Guds Närhet. Det gör mig tacksam för sådana människor. Jajamensan. Det är riktiga män.

45 Då man kan se en människa, som har fel och bevisas ha fel, då visar det där, att hon vill vara en kristen, hon går fram och säger: ”Jag har fel.” Det är — det är en verklig kristen.

46 Men den där, som exploderar och springer runt åt sidan och säger: ”Å, det var ingenting med Det Där.” och sådant, se upp, broder, du kan se just då, att han gick ut under fördömelser, för att han inte var av oss. Men alltid, pastorn, kom till det där Ordet, så kommer Det att göra det varenda gång. Men man måste stanna kvar hos Ordet.

47 Det är orsaken till, att då jag kommer nu, har jag . . . Har jag inte längre andebedomning i — i Förenta staterna, har aldrig för avsikt att ha det för resten av mitt liv, bara utomlands och på de utländska fälten osv. Naturligtvis, som en gåva, som en profetisk gåva, kommer det där alltid att finnas där, men jag kommer att hålla det för mig själv och bara använda det för att det är . . . Vi är — det är för sent på dagen för oss nu, för att det ska . . . Det ska komma igång. Vi är för nära ändens tid. Men på de utländska fälten är det bara ett eller två fall på plattformen och, broder, jag menar att de redan är på väg.

48 Så har vi ju köttsliga efterrapningar av Det. Oj, oj! Det är bara beklagansvärt. Titta, jag vill . . . Hur många pingstväänner är här inne? Räck upp din hand! All right. Titta, ni pingstväänner! För några år sedan föll Gud verkligen över er, och ni började tala i tungor. Det är riktigt. Men vad gjorde djävulen? Han kom omkring och gav en köttslig efterrapning av det där. Han fick till någonting, som inte var rätt, fick ner folk och talade i tungor, och fick dem att säga vissa ord och saker för att få dem att tala i tungor osv. Och männen levde ihop med en annan mans hustru, och alla slags saker, och alla sorter, en del av dem drack, rökte och allting, talade fortfarande i tungor. Varför gjorde han det där? För att få den verkliga basunen att ge ett oklart ljud åt folket. Vem kan då göra sig klar till strid? Förstår ni?

49 Så då det här kom upp . . . Nu har vi folk ute bland åhörarna . . . Det var en precis . . . Gick strax före mig där uppe

i Kanada, till och med . . . Å, agenterna plockade upp honom som homosexuell. Förstår ni? Han sa: "Å, Gud gav mig en andebedömningsgåva." Han sa: "Halleluja, jag fick . . ." Han sa: "Nu sa Herren till mig, att någon här inne vid namn 'John . . .'"

50 Vi hade en liten kvinna här en förmiddag, kom tillbaka dit, som ni minns, kom tillbaka dit, och hon sa: "Herren gav mig samma gåva."

Och jag sa: "Jaha?"

Hon sa: "Jag önskar, att jag fick en chans att bevisa det."

Jag sa: "Där är plattformen."

51 Och ni såg, vad som hände. Ren masspsykologi, ser ni. Men då ni såg syster Snyder komma fram, och hon sa till henne, att hon hade "ledinflammation", det – det – det avslutade det. Då syster Snyder . . .

52 Då sa jag: "Det är inte det, som är felet med kvinnan." Jag sa: "Hon föll och bröt sin höft." Och jag sa: "Hon står inte ens där . . ." Naturligtvis hörde inte syster Snyder alltför bra, och hon sa . . . Och vad hon hade, tror jag, var en svulst i sin mage, eller något annat fel, så där. Jag sa: Det är, vad det är. Sitter här och talar med bröderna om det hela tiden." Förstår ni?

53 Men det bara – det bevisar bara, att församlingen, ser ni, att det är köttslig jämförelse, ser ni. Och vad åstadkommer det där? Det får den verkliga basunen . . .

54 Då jag nu var i Kanada, plockade de upp den där mannen, som for dit upp. Och sa (mitt inne i en grupp norrmän), och han sa: "Herren säger mig, att någon här inne . . ." I en skara omkring tio gången så stor som den här, "någon vid namn 'John', kanske 'Johannes', 'Johann'". Han sa: "Precis här inne, tror jag." Han sa: "Nej", sa han, "det är precis här inne någonstans." Naturligtvis tog han in hela . . . I ett norskt land? Och alla hade . . . Nittio procent av dem är Petersons, Carlsons, John, Johannes, och å, visst. Ser ni, han är förvisso . . . Det måste passa in där någonstans. Sedan: "Herren säger mig, att någon har ont i ryggen, jag känner, att min rygg värker." Vem som helst, som har uppfostrats genom Skriften, vet att det där är psykologi. Det är . . . Förvisso är det det.

55 Men, ser ni, vad åstadkom det? (Sedan plockades mannen upp precis där av FBI härifrån, som sändes dit upp och plockade upp honom där, Royal Mounted Police.) Och predikantsammanslutningen kom till mig, och: "En homosexuell", sa de, "å, broder Branham är troligen samma sak. Det är just så, det går till, ser ni." Vad åstadkommer det? Att ge basunen ett oklart ljud. Förstår ni? Precis exakt. Det är så, det alltid är, man försöker göra sådana saker, för att ge ett oklart ljud. Det är Satans jobb att göra så.

⁵⁶ Men gå nu aldrig bort ifrån det där Ordet! Kom ihåg, jag ålägger er inför Gud: *Stå fast vid det där Ordet!* Gå aldrig bort ifrån Det! Och om de där sakerna uppstår bland människorna och sådana saker, så finns det något äkta, varenda gång man får något falskt. Om det finns en – det finns en falsk dollar, visar det, att det fanns en äkta dollar, som den gjordes efter. Då man hör någon hycklare tala i tungor, kan man inte säga, att han har Den Helige Ande. Men kom ihåg, att han efterapar någon, som är äkta, som verkligen har gåvan att tala i tungor. Då man ser de där sakerna, som är falska, så kom ihåg, att de gjordes efter en äkta en. Gud är upphovsmannen till alla goda ting, men Satan efterapar de där gåvorna. Nåväl, om jag kommer in på det där, kommer vi inte att komma fram till vår lektion, eller hur?

⁵⁷ [Broder Ben Bryant säger: ”Broder Branham, ursäkta mig bara en minut!” – Utg.]

Ja, broder.

[”Tack! Jag var inte här förra söndagen, och jag hade fått nys om det, som du talade om, för några månader sedan, och jag var verkligen orolig för det, en hel del, och jag kände, att jag skulle komma och tala om det för dig och tala om det för broder Neville. Men jag kände också, att du skulle veta, att hustrun och jag tog det som ett böneämne. Och i förmiddag, då jag kom in i tabernaklet, visste jag inte, vad som hade skett, och en av de kära bröderna kom till mig i förmiddag och bad mig att förlåta honom. Och jag tycker, att det var en Kristus-lik Ande.”]

Amen.

[”Och jag tycker, att det är mycket berömvärt av brodern.”]

Jajamensan.

[”Han bad mig att förlåta honom, för att han försökte . . . Han – han försökte ge mig den läran.”]

Ja.

[”Och jag ville inte ta emot den. Och han bad mig att förlåta honom i förmiddag, och jag förlät honom i Jesu Namn.”]

⁵⁸ Amen. Tack, broder Ben Bryant. Det där är nu – det där är exakt . . . Jag är glad, att du sa det där, broder Ben. Ser ni, för de där männen har varit omkring överallt och rättat till saken. Det är nu verklig Kristendom. Det är Kristendom i arbete. Då du har fel, gå fram och medge, att du har fel. Förstår ni? Stå upp och säg: ”Jag har fel, ser ni, förlåt mig!”

⁵⁹ En man, nu, som försöker gömma undan det, då har han någonting att dölja. Nänämensan, jag tycker om . . . Liksom en liten doktor här, som . . . Ser ni, kan inte . . . Han . . . Jag vill inte berätta det om honom, men i alla fall så hade han en liten sak, som han ville göra, ni vet. Och jag sa: ”Å, nej, doktorn, man kan inte muta Gud.” Jag sa: Du måste lägga ut det helt här uppe på bordet.” Det är riktigt, låt det gå raka vägen ner

så där! Naturligtvis var mannen fullkomligt oskyldig till att försöka göra någonting fel. Han bara — han bara tyckte, att det skulle vara ett bra sätt, så att han kunde få ett stycke mark. Och försökte inte göra det falskt, han försökte göra det rätt. Men han ville bara. . . Han sa: ”Jag. . .” Han visste ett sätt, han kunde gå runt, få någon att göra en viss sak, som skulle få den här mannen att bli påverkad här borta. Man gör det inte på det viset. Man kommer bara raka vägen ut. Förstår ni? Stå fast vid Ordet, så då har du det! Stå fast vid Ordet! Gud välsignade honom och gjorde någonting stort för honom. Jajamensan.

⁶⁰ All right, låt oss böja våra huvuden nu i bön! Hur många skulle vilja bli ihågkomna i bönen? Jag vet en dam, som sitter här i rullstol, som säkert skulle vilja bli ihågkommen, det litar jag på. Och den här systern här, alla, titta hela vägen fram genom platsen! Låt oss nu lägga allting åt sidan nu och gå in i tillbedjan! Det är det, vi är här för i ungefär de nästa trettiofem, fyrtio minuterna, för att tillbe.

⁶¹ Nu, Herre, då vi stillar oss inför dig, och känner, att vår store Josua, Den Helige Ande, vår gudomlige Ledare i den här tiden. . . Liksom Josua stillade folket inför Moses och sa: ”Vi är mer än i stånd att ta landet.” För han tittade inte på de där amalekiterna eller amoriterna, utan han tittade på ett gudomligt löfte, som hade getts av Gud.

⁶² Och i den här tiden av tumult och det här tillståndet, som världen är i, och på den här vackra sabbatsmorgonen stillar vi oss inför dig, och säger mitt i all efterrapning, köttslig jämförelse, i all onskans och missledda andarnas närvaro, hur vi ser på Guds Ord, och säger att vi är mer än övervinnare! Gud sa, att Han skulle ha en Församling, som skulle vara utan fläck och skrynkla på Sig, och vi vet, att vi kommer att få se den Församlingen en dag. Och vi strävar som medlemmar och tror, att vi är medlemmar i denna stora pånyttfödda Guds församling och Församlingen på jordens yta idag, vi närmar oss högtidligt Gud i Herrens Jesu Namn.

⁶³ Och då vi kommer ödmjukt, ber vi, att du ska ta bort allt, som hör världen till, från våra sinnen och hjärtan, allt livets slit och bekymren, och att du, å, Gud, ska sätta oss i tillbedjanstillståndet, så att vi kan tillbe dig genom att höra ditt Ord.

⁶⁴ Liksom nu Johannes i vår lektion i förmiddag grät mycket, för att det inte fanns någon människa värdig att ta Boken, och i våra hjärtan skulle vi kunna gråta i förmiddag, Herre, för att det inte finns någon, som är värdig att öppna den här Boken. Men liksom Johannes grät var bara för en liten tid, han blev snart tröstad, och Lammet kom och tog Boken, å, Guds Lamm, kom i förmiddag och ta Boken och öppna Den för oss, Herre! Vi väntar

på dig. I vår otillräcklighet väntar vi på att . . . Var nog för oss genom din Närvaro och ditt Ord!

⁶⁵ Många händer räcktes upp till dig, å, Guds Lamm. Vi vet, att du känner vartenda hjärta, för du visste deras avsikter. Och du är precis lika mycket Gud idag, som du någonsin var. Och du kommer alltid att vara densamme, för du är fullkomlig och obegränsad, och du kan inte förändras. Och vi ber i förmiddag, att du ska vara tillräcklig för oss, för varenda ens böneämne. Bevilja oss, Herre, att de allesammans kommer att vara nöjda, då de lämnar byggnaden, med att de har varit i Guds Närhet och går härifrån med sina hjärtans längtan. Herre, glöm inte att inkludera mig i den där skaran också! För jag ber om det i Jesu Namn. Amen.

⁶⁶ Låt oss nu slå upp i vår nådiga Bok och vänta oss, att Lammet ska öppna inseglen, rättare sagt öppna Boken åt oss! Låt oss nu slå upp, vi är i det 5:e kapitlet i Boken om *Jesu Kristi uppenbarelse*.

⁶⁷ Och nu till mina vänner över alla de olika världsdelarna, som kommer att höra det här på magnetbandet, här inne kanske jag får säga, att jag kommer att uttala läror osv. för att göra det här. Och vilken man som helst, som inte har en lära, har ingen predikotjänst. Så om du inte tycker, att din församling bör höra bandet, så håll det borta ifrån dem! Men jag uttrycker bara min egen mening och mina egna känslor, min egen uppenbarelse av Guds Ord.

⁶⁸ För några månader sedan, nu, gick vi tillbaka och såg på bakgrunden . . . För några dagar sedan, rättare sagt, gick vi och såg på bakgrunden till det 4:e kapitlet, det 3:e kapitlet jämfört med det 4:e. Och nu, förra söndagen, såg vi på bakgrunden till det 4:e kapitlet jämfört med det 5:e. Och nu, idag, vill vi se på bakgrunden till det 5:e och lägga en grund för det kommande 6:e.

⁶⁹ Och idag är det min avsikt att ställa Skriftställena i ordning, för framtiden kanske, jag vet inte, när det kommer att bli, men om Herren ger oss det, att en dag ta en sjudagars mötesserie i tabernaklet om *De Sju Inseglen*. Vi hade Sju Församlingstidsåldrar, nu ska vi ta sju kvällar med Guds sju mystiska insegel och öppna ett insegel varje kväll, tills det kommer fram till de Sju Inseglen. Nu vet jag inte, när Herren kommer att ge oss det där, men om Han gör det, ska jag bara lägga bakgrunden till det i förmiddag.

⁷⁰ Och då vi kommer ner till de sista verserna av det här skri- . . . Delen här uppe, eller delen av Skriftstället, ska vi hämta in *Daniels Sjuttio Veckor*. Och de sista tre veckorna, knyta in det med Pingstfesten, som hämtar in människorna till de sis- . . . De sista inseglen, och sedan sitta redo för Lammet att öppna upp inseglen.

⁷¹ Och kom ihåg, att inseglen är en mystisk sak! Boken var förseglad, och det var på baksidan, hade sju insegel, som inte ens uppenbarades i Boken. De här sakerna är inte ens skrivna i Bibeln. Men om någon skulle ge en tolkning av det, skulle den vara tvungen att stämma överens med resten av Bibeln. Och å, jag är säker på, att ni kommer att få ut en välsignelse ur det, rättare sagt, jag tror, att ni får det. Jag litar på, att ni får det.

⁷² Jag fick bara nätt och jämt på mig rocken i tid för att komma hit ner i förmiddag, för det var . . . Jag satt där och läste, och Den Helige Ande bara flödade över och över mig med Sin godhet. Och jag . . . Då jag såg det där, tänkte jag: ”Å, om jag bara kunde säga det där nere på det sättet, som du ger det till mig här, skulle vi allesammans få en härlig stund.” Men av någon anledning, då man kommer upp inför människorna, då känner man sig inte liksom man gör, då man är ensam i bön eller någonting annat.

⁷³ Men för att nu börja borta på de första verserna, finner vi . . . För att nu se på bakgrunden, där vi slutade förra söndagen, finner vi här, att Paulus, borta i Efesierbrevet 1:13 och 14, talade om för oss, att vi är . . . Har vår frälsnings bevis, beviset på vår återlösning. För det är Den Helige Ande, som är beviset på vår återlösning. Och det här . . . De nästa få veckornas undervisning kommer helt att vara grundad på återlösningen, ser ni, på återlösningen, inte på rättfärdiggörelsen. Nej . . . Den är grundad på återlösningen, inte på förbönens medlartjänst, utan på *den återlöste*. Å, en arvslott, som var förlorad eller förverkad och har blivit återlöst tillbaka åt oss igen, och hur det alltsammans gick till, och hur Gud planerade det innan det någonsin fanns en värld, och hur säkert Församlingen är förankrad.

⁷⁴ Jag tror, att det har kommit till en tid, då vi måste veta, hur vi står. Hur ska man kunna göra någonting, med mindre man har tro för det, som man gör? Man måste ha tro. Och det är det, som är min avsikt med att göra det här med församlingen här, det är att ge de troende tro och tillförsikt för det, som de står för, för det är Herrens Ord. Så, så länge som det genom Skriften är suveränt placerat från 1 Mosebok till Uppenbarelsesboken, fram och tillbaka och upp och ner, inte något sätt för djävulen att komma in där någonstans, då har man fullkomlig tillförsikt, ser ni, man vet, var man står.

⁷⁵ Det skulle vara samma sak med vår syster här, som är i rullstolen, eller kanske andra, som är sjuka och plågade. Om du kan få fullkomlig förståelse, att ”det är Guds höga nöje att göra dig bra”, finns det inte nog djävlar i landet till att behålla dig sjuk. Förstår du? Det är riktigt, då du förstår, att det är Guds höga nöje att göra dig bra, det Han har gjort för dig, och du då förstår, att det är meningen, att du ska göra en viss sak.

76 Det är så här. Om jag sa till dig av hela mitt hjärta. . . Om du vore hungrig och höll på att svälta ihjäl, och du hade högsta möjliga tillit till mig som en sanningsenlig person, och jag talade om för dig, var det låg tusen dollar, hur du skulle komma till dem, vilken väg du skulle gå, exakt vart du skulle gå, och du förstår exakt, var pengarna ligger. Förstår du? Då skulle du börja fröjda dig just då, precis liksom om du hade pengarna, om du tror mig.

77 Så, ser du, innan du någonsin får. . . Känner någon skillnad eller någonting annat, kan du vara precis lika lycklig över din helbrägdagörelse, då du säger, att du "har den", för du är alldeles säker på, att du har den, för du har tillit till Den, som lovade dig den. Förstår du? Förstår du? Din — din tillit är på att Han inte kan ljuga, och Han har sagt dig exakt, var den låg någonstans, och då — då fick du tillit till att du ska få, du har den redan, för det är din tro, som är beviset på din återlösning.

78 Med andra ord, du försöker bli återlöst från sjukdom, och din tro är innehållet i det där välsignade. . . Rättare sagt, den är beviset på din helbrägdagörelse. Så länge som någonting säger i ditt hjärta: "Jag är Herren, som helar *dig*.", är det precis lika bra, det är allt, du behöver. Det där är. . . Å, du kan börja vara precis lika lycklig, vad som än sker. Om du inte får den, om du blir sämre, är du fortfarande lika lycklig, som du var, om du var fullkomligt bra, för du har den där förvissningen, att det är över. Hur många förstår det där nu, låt oss se er hand! Var så goda! "Den är beviset på saker, som inte setts."

79 Nu finner vi då, att i den här första början av kapitlet, att vi finner, att för-. . . Det 5:e kapitlet är bara en anknytning, det är — det är en — en koppling av diamant, som anknyter till det 3:e kapitlets sista del av Församlingstidsåldern. Det 4:e kapitlet berättar om att Johannes togs upp in i Himmelen. Och det 5:e kapitlet förbereder för de här. . . Där man kom igenom de Sju Församlingstidsåldrarna, då lyftes Johannes upp i det 4:e kapitlet. Och i det 5:e kapitlet ställer han här bara i ordning en scen för öppningen av de Sju Insegeln. Precis liksom han gjorde i Uppenbarelsebokens 1:a kapitel, där han öppnade vägen för de Sju Församlingstidsåldrarna (där Han står bland de sju gyllene ljusstakarna, och Han är att se på som Jaspis och Karneol-sten), och Han förbereder för de där Sju Församlingstidsåldrarna.

80 Nu förbereder Han för öppningen av dessa återlösningens Sju Insegel. Ser ni, det är, vad det 5:e kapitlet är. Det är orsaken till, att jag liksom läste det och sedan bara tar det därifrån och talar om det och ger de andra delarna av Skriften. Det är för att det inte är vers för vers, någonting som sker, det förbereder för någonting, som ska ske. Och om man har förberedelsen, då har man bara. . . Man är redo för det då. Och det är så det är med tron eller vad som helst annat. Det här nu, insegeln. . .

⁸¹ Jag har några Skriftställen och kommentarer osv. nedskrivna här. I Efesierbrevet 1:13-14, nu . . . Om ni vill skriva ner det, det där: "Vi har nu beviset. Den Helige Ande är beviset på vårt arv." Med andra ord, Den är förvissningen, *beviset* är "förvissningen", "handpenningen", på att vi har blivit mottagna in i Kristus. Den är det saliga hoppet och försäkringen om att vi verkligen har evigt Liv och är arvingar till allting, som Han köpte åt oss. Oj, oj! Kan ni se det?

⁸² Å, då vi har blivit beseglade av Den Helige Ande (jag fortsätter att citera det, för jag vill inte, att ni ska missa det), är det Guds godkännandes insegel på att allting, som Kristus dog för, tillhör oss. Det är Gud som säger: "Jag har tagit emot dig nu, och jag ska ge dig det här Inseglet på att du bara väntar på den tiden.", på vår fulla återlösning, och det är, att vi redan delvis har blivit återlösta.

⁸³ Liksom jag sa här om söndagen, tror jag, att det var, *här* nere på den här undre linjen är där syndaren rider: dynga, smuts, orenhet, sot. Han, nu . . . De kan vara så rena . . . Ta ett bad var fjärde timme, de kanske klär sig i de allra bästa kläderna, de kan vara polerade forskare, och så orena och smutsiga som de nedsotade väggarna i helvetet i sin själ. Förstår ni?

⁸⁴ Den kristne rider nu ovanför det där, för han har beviset på vårt arv *här* uppe. Han har plockats upp, lyfts upp ur det där sotet och smutsen *hit* upp, och han rider ovanför det. Å, jag tycker om det där! Liksom Paul Rader sa den där gången på stocken, ni vet, han sa: Jag rider på den! Jag bara rider på den! Det är där, det är nu:

Saliga visshet, Jesus är min!
 Å, vilken liten försmak (Jag har fått smutta på
 Källan.) av gudomlig härlighet!
 Jag är nu arvinge till frälsningen, jag har köpts
 av Gud,
 Född av Hans Ande och tvättad i Hans Blod.
 Inte underligt att det här är min berättelse, det
 här är min sång,
 Sjunger — sjunger Hans lov hela dagen lång.

⁸⁵ Ser ni, upplyft över skuggorna, ut ur sotet, en försmak! Vi har nu beviset på vårt fullständiga arv, för Gud har redan dragit loss markrötterna från det, som hör världen till och har planterat oss på högre mark, lyfte ut mig, försatte mig, förvandlade mig från det, som hör världen till, tog ut rötter, grenar, allting, och lyfte upp mig, ut ur den djupa dyn, ut ur syndens gamla dynga, och planterade mig uppe på Sions Höjd, jag sitter i trädgården hos de älskade Guds heliga. Och nu är vi medborgare i det Riket, bröder och systrar i Kristus Jesus, all orenhet och kladd och elakhet borta ur våra sinnen. Vårt vatten . . . Våra kroppar är tvättade med rent vatten och våra hjärtan är bestänkta med Herrens Jesu

Blod, och Den Helige Ande förblir med Sin bris blåsande genom våra grenar hela dagen lång, och visar oss och skjuter på oss och får oss att rota oss bra och växa djupt ner. Är inte det där underbart? ”Vår frälsnings bevis.”

⁸⁶ Vårt förlorade arv uppenbaras i det här kapitlet. Vårt förlorade arv har återtagits av vår nåderike, käre Släktingsåterlösare. Hur Gud kom ner och blev... Växlade Sin roll från Gud och blev människa för att bli mänsklig, för att bli en mänsklig Släktingsåterlösare för att köpa tillbaka en naturlig värld åt ett naturligt folk. Amen! Hur Gud (den Övernaturlige) blev naturlig för att bli en Släkting, för Han kunde inte trotsa Sina egna lagar. Han måste komma genom åt- . . . Släktingsåterlösarskapet, för det är det sätt, som Han . . . Det där är Hans plan. Det var på det sättet, Han gjorde det.

⁸⁷ Gud visste ju, att människan skulle falla, dock kunde Han inte få människan att falla. Gud visste, att människan skulle vara förlorad, fastän Han inte ville, att någon skulle vara förlorad. Men för att ordna så, att uppvisningen av alla Guds egenskaper skulle uppenbaras för alla människor, att Han kunde vara en Återlösare, Han kunde vara en Frälsare, måste människan falla. Det var i henne att falla, sedan var det i Gud att återlösa henne igen. Det där är mo- . . . Vi måste ha natt-tid för att göra dag-tiden rätt. Vi måste ha sjukdom för att få oss att glädja oss åt hälsan. Allting, ett för och emot. Och vår Släktingsåterlösare, nu . . .

⁸⁸ Nu vill jag, att ni ska lägga märke till det här. Jag tittar rätt ner på det här 5:e kapitlet, då han tittade på det: ”Frukta inte!” I den här 5:e versen: ”Frukta inte!” Ser ni, alltid . . . Man vill inte bli skrämnd av någonting.

. . . en av de äldste sa till mig: ”Gråt inte! Se, Lejonet av Juda stam, Davids Rot, har vunnit seger för att öppna boken och ta loss dess sju insegel.

. . . och se, se, mitt . . . Se, mitt för tronen och . . . de fyra väsendena, . . . mitt ibland de äldste, stod ett Lamm . . .

⁸⁹ ”Ett Lamm.” Varför såg han inte Lammet tidigare? Lammet hade suttit på Faderns Tron, innanför vakterna. Johannes kunde inte se dit in, han såg bara de där fyr-hövdade . . . Rättare sagt, de där fyra väsendena, som stod där, eller de där fyra Keruberna, som stod där och vaktade Det Heliga. Och vi fick det förra söndagen och i de andra lektionerna, att han såg det där, men han kunde inte se, vad som var bortom det där. Och där inne dök det helt plötsligt . . . Precis oförklarligt, plötsligt, fanns det En, ett Lamm.

⁹⁰ För att nu visa, att det inte var ett naturligt djur, lamm, för Det tog Boken ur högra handen på Honom, som satt på Tronen, det kunde inte lammet göra, ser ni. Han var — Han var — Han var

ett Lamm, det var Kristus. Med andra ord, till Sina egenskaper var Han ödmjuk och mild liksom ett lamm.

⁹¹ Lägg nu märke till, att det var en Lamm-Återlösare, en Lamm-Återlösare precis lik den första. Gud kan aldrig förändras! Amen! Den förste återlösaren var ett lamm i Edens lustgård, det var ett lamm, som Gud offrade. Och här är det igen, ända borta i Uppenbarelseboken, det är åter ett Lamm. För att återlösa vad? Ett fallet människosläktets fallna tillstånd och fallna arv. Ett Lamm kommer tillbaka för att återlösa, liksom vårt gjorde i begynnelsen, för att återlösa oss.

⁹² För att återlösa vad? Vad ska Han återlösa oss till? För att bryta . . . Föra det till . . . Vad som helst, som blir återlöst, är någonting som har varit förlorat. Det är någonting, som har varit förlorat, och så har det hämtats tillbaka igen. Vad hämtar Han tillbaka åt oss, det här Lammet? Allting vi hade i begynnelsen.

⁹³ Vad hade vi i begynnelsen? Evtigt Liv. Vi var arvingar till världen. Vi hade Liv, vi måste aldrig dö. Vi måste aldrig vara sjuka. Vi måste aldrig bli gamla. Vi hade aldrig några bekymmer. Där det inte fanns några begravningar, inga gravar, inget ont, ingen död, inga gråa hår, inga sluttande axlar, ingen sorg, ingen gråt. Vi hade Evtigt Liv! Vi hade domstols behörighet över hela jorden. Vi var bara en gud på jorden (det är alltsammans). Gick omkring, och om det här trädet inte såg ut att stå bra till här, så sa vi: "Du ska plockas upp och sättas här borta!", och det gjorde det. Om vinden blåste, och vi inte ville, att vinden skulle blåsa: "Stilla, var tyst!", och den gjorde det. Och vad kom Han för att göra? För att återlösa allt det där tillbaka åt oss igen (Å, å, å, å, oj, oj!), få tillbaka allt det där igen.

⁹⁴ Och nu stönar naturen själv och väntar på vad? Guds söners uppenbarelse, att Guds söner ska uppenbaras.

⁹⁵ Och vi har beviset på vår frälsning nu och kan ta vår broder, som är döende i cancer, och stå med den där lilla fläkten av återlösning och be trons bön över honom, som kommer att förvandla en skugga av en man tillbaka till en frisk man igen. Vad kommer vi att göra, då vår fulla egendom kommer? Amen!

⁹⁶ Naturen vet det där. Naturen stönar, och vi stönar tillsammans med den. Naturen väntar på uppenbarelserna av Guds söner, för naturen blev fördömd tillsammans med sin mästare. Då mästaren (den högste) blev fördömd, då föll naturen tillsammans med sin mästare. Men då kom den här Släktingsåterlösaren (Halleluja!) och köpte tillbaka människan, som är mästaren över naturen. Så hela naturen väntar på människan, mästaren.

⁹⁷ Vad gör vi? Tar yxan och sätter den i våra händer och hugger ner trädet, om vi vill, men den dagen kommer vi inte att göra det. Amen!

98 Hela naturen väntar på sin mästare. Och mästaren är Guds söner, som fick den här jorden. Nu kommer Gud att ha Sina himlar, naturligtvis, men den här gavs åt människan. Och Släktingsåterlösaren kom för att återlösa den här tillbaka till det, som vi förlorade. Så vackert! Oj! Jag tänker bara, att det där är . . . ”En Lamm-Återlösare.”

99 Då arbetet är avslutat, har vi allting igen. Vad då för allting? Vi har all makt. Vi har evigt Liv. Vi har evig hälsa. Vi har evig ungdom. Vi har evig makt. Å, vi är helt enkelt eviga tillsammans med den Evige. Och så väntar vi allesammans på, att den tiden ska komma, väntar och stönar, väntar.

100 Och den här sjufaldiga Boken med sju återlösningsplaner har hämtats åt oss, och det är det, som den här Boken innehåller. Nu ska vi komma bort till det 10:e kapitlet, där den här mäktige Ängeln kungör någonting, som . . . Och Han hade en liten Bok, som Johannes måste äta upp. Och då han gjorde det, fick han den i sin mage, och den var bitter, men på hans läppar var den söt.

101 Då man måste smälta Den, då blir det bittert, alla är emot en, alla säger: ”Du är en frimickel, du är *det här, det där* eller *det andra*.” Förstår ni? ”Du är — du är — du är tokig.” Så det är svårt att smälta Den, men då man vittnar om Hans Härlighet, är Den söt på ens läppar. Det är alltsammans. Förstår ni? Och då man ställer sig upp i ett möte, säger man: ”Åra vare Gud! Halle- . . .” Å, då man går igenom den där stora belägringen, är det svårt, men då man är ute ur den där stora belägringen, man kan vittna om det, då är Den söt på läpparna. Förstår ni? Det är riktigt. Det är den här Återlösningsboken.

102 Nu vill vi ge ännu en liten illustration, nu, i den 5:e versen här, och sedan ska vi börja om med . . . Få tag i vår 6:e vers och sätta igång. Nu vill jag, att ni ska lägga märke till hur Gud i återlösningsplanen förhandsvisade det, Han utarbetade det fullkomligt i Rut och Boas. Jag . . . Det var där vi avslutade förra söndagen. Nu vill jag börja just här nu, idag, om Rut och Boas.

103 Nu finns det fyra stationer, rättare sagt fyra knutpunkter i Rut och Boas. Den första är att Rut *bestämmer sig*. Hur många har någon gång hört mig predika det budskapet? Låt oss se era händer! Jag vet . . . Jaa, ni allesammans, antar jag. Jag har hållit det här och hållit det på ljudband osv. Rut, för det första måste hon *bestämma sig*, om hon skulle gå till det här landet eller inte tillsammans med Noomi. Hon måste fatta ett beslut. Sedan, efter att hon hade kommit dit, var nästa sak hon måste göra, att *tjäna* på Boas åker där ute, barfota, plocka ax efter skördemännen, tjäna. Och sedan, efter att hon hade funnit nåd för Boas ögon, sedan måste hon *vänta* tills Boas hade fullgjort släktingåterlösarskapet, att ta tillbaka allt, som Noomi förlorade, för att få in Rut, moabitiskan. Och så nästa steg. det är — det är Rut *belönad*.

Ge nu akt på Rut, som *bestämmer sig*, fullkomligt . . .

¹⁰⁴ Å, vem som helst som säger: ”Den där Bibeln var inte inspirerad.”, det är något fel på dem. Vartenda Ord av Den är inspirerat, vartenda Ord av Den passar ihop liksom en laxstjärt på en — på en — på en planka. Den går fullkomligt tillsammans liksom kuggarna på ett kugghjul, som snurrar, precis inställt på miljondelarna av en sekund, precis exakt rätt.

¹⁰⁵ Lägg nu märke till det här nu, Rut som *bestämmer sig!* Hon måste fatta ett beslut, om hon skulle bestämma sig för att gå dit bort eller inte. Hon måste fatta ett beslut. Det är nu det, som varenda troende måste göra. Man måste lämna sina gamla tillhåll, man måste lämna sitt gamla liv, man måste lämna världens gamla — gamla ting.

¹⁰⁶ Broder Roy, hade syster Roberson blivit sjuk? Å, jag bara tänkte, att hon kanske var sjuk eller någonting. Jag tänkte säga att du skulle ta upp henne hit, om hon hade blivit sjuk eller någonting.

¹⁰⁷ De måste lämna livets gamla tillhåll eller någonting liknande, och — och gå bort till ett nytt land med ett nytt folk, som man aldrig hade känt förut. Är det, vad du gjorde, då du blev en kristen? Du lämnade vadhållningslokalen, du lämnade nattklubbarna. Du måste komma bort till en skara människor, som till synes hade spasmer, de darrade och skakade och grät och skakade på huvudet och hoppade upp och ner, och å — å, det var en — det var en — en — en ”prillig skara” för dig. Så du måste fatta ett beslut, om du skulle gå eller inte. Det är riktigt. Och du visste, att då du gjorde det, skulle de dina komma att ha roligt åt dig, de du hade lämnat. Är det där riktigt? Det blir automatiskt så. Man bara . . . De borde vänta sig det till att börja med, för det är så, det är.

¹⁰⁸ Nu hade Rut samma sak. Vad skulle moabiterna säga till henne, då hon gick över för att gå bort till Israel, till en skara fanatiker? Ser ni, hon måste fatta ett beslut. Hon måste bestämma sig. Och du måste bestämma dig. Och till sist, då hon fattade sitt beslut, gick hon över in i det — det nya landet.

¹⁰⁹ Det där är nu rättfärdiggörelsen. Är det riktigt? Ge nu akt på den här Församlingen! Å, den är fullkomlig.

¹¹⁰ Ni vet, hur vi . . . Hur många av er hörde *Abrahams Säd* då jag predikade om den? Hur som *rättfärdiggörelse, helgelse, dopet* i Den Helige Ande. Se nu efter, om det här är rätt eller inte!

¹¹¹ Rut som fattade sitt *beslut*, en förebild till Församlingen, Hednaförsamlingen. Hon bestämde sig och gick över in i landet. Nu tror många gånger vi metodister och baptister, att det där är allt, man behöver göra. Hon hade bara kommit igång! Hon hade inte kommit någonstans ännu, hon kom bara över in i landet.

112 Nästa sak hon nu måste göra, hon måste *arbeta*. Hon blev lagisk. Hon måste "arbeta ut sin egen frälsning med fruktan och bävan", liksom du gjorde. Hon gick ut på åkern och tog på sig sina kläder och gick ut på åkern och plockade ax bakom tjänsteflickorna för att få mat att leva på för dagen. Är det riktigt? Vad gjorde hon? Hon försökte få Boas att gilla henne. Så hon arbetade sig igenom lagiskhetens stadium.

113 Och det är exakt, vad Församlingen gjorde. Lutheranerna trodde Det genom tron och kom in i landet. Men metodisterna undervisade om helgelsen, vilket var Dess lagiska ståndpunkt, ser ni: "Du måste göra någonting." "Jag måste sluta! Jag måste låta mitt hår växa ut.", sa kvinnorna. Naturligtvis gör de inte det längre. Men de — de gjorde det verkligen, lät sitt hår växa ut. De måste sluta att ha färgerna i sina ansikten. De bar inte sina — sina kjolar på fel sätt och — och rättare sagt korta, liksom de andra gjorde. De måste göra någonting. Förstår ni? Det var, vad hon gjorde, rättfärdiggörelsens stadium, helgelsens stadium

114 Då hon nu till sist fick Boas att gilla henne, vad hände? Då sa Noomi till henne: "Du ska *vänta* här, medan Boas utför en släktingsåterlösares verk, för han är den ende, som kan göra det. Han är vår närmaste släktingsåterlösare, och du ska bara vänta här! Gå inte ut på åkrarna längre! Gör inte *det här*, *det där* eller *det andra*! Du ska bara vänta, tills släktingsåterlösarskapet har uppfyllts." Och hon *väntade*. Amen!

115 Det där är exakt, vad Församlingen har kommit till i det här sista stadiet av Pingsten. Förstår ni? I Pingstens början arbetade de allesammans, och de "måste göra *det här*", och de skakade dem och allting annat. Vad gör Församlingen nu? Den sanna Församlingen *vilar* bara. Vad är *Vilan*? Här är det: *Vilan* är "Den Helige Ande", *sabbats*-dagen. (Sjundedagsadventisterna vill, som ni vet, tala om för oss om att sabbaten är sabbat på den sjunde dagen eller någonting liknande.) I Hebreerbrevet, det 4:e kapitlet står det: "Vi, som har gått in i Hans *Vila* har slutat med våra gärningar, liksom Gud gjorde med Sina." Så *sabbaten* är Den Helige Ande.

116 Och då Rut *vilade*, var det en förebild till Församlingen, som vilar på Guds löften! Vi har vår frälsnings bevis nu. Vi oroar oss inte för om vi ska gå över dit eller inte, vi går! Det är riktigt. Gud sa så! Gud lovade det, och vi har beviset (Amen.), har redan tagits emot. Kristus har tagit emot oss. Finns inget sätt att komma bort ifrån Det nu, vi är där! Amen! Allt vi behöver göra är bara att vänta tills... Han tar... Han är nere och utför Släktingsåterlösarskapet. Vi har beviset på det redan nu, väntar på den tiden, då Han kommer tillbaka.

Och sedan det nästa Rut blev, Rut blev *belönad*.

117 Det där är, vad Församlingen gjorde. Den gick in i rättfärdiggörelsen under Luther. Den gick in i helgelsen under

Wesley. Gick in i Den Helige Andes dop i den här yttersta tiden. Och *vilat* nu med vårt arvs bevis, så att vi vet, att någonting hände i oss, vi har gått över från döden till Livet, och väntar, stönar tillsammans med naturen på den stunden, då vi ska få ett odödligt Liv, en odödlig fullhet, våra kroppar ska återlösas. Allting är återlost, och vi väntar bara på, att Han ska komma tillbaka från porten. Amen!

118 Sedan då? Rut blev *belönad*. Det är då vi ska belönas. Det där är, vad den här sjufalt förseglade Boken kommer att öppna för oss. Vad är de här sakerna? De är hemligheter. De är inte skrivna i Ordet, de måste uppenbaras av Den Helige Ande. Men om ni lägger märke till det, är de faktiskt uppenbarade hela vägen fram genom Skrifterna, men de har varit gömda för människorna. Då vi kommer till bokrullen om ett tag, får ni se, hur den var ordnad, då kommer ni att förstå precis, hur de där sakerna öppnas.

119 Ja, *vilat* nu. Vad Rut under rättfärdiggörelsen . . . Ser ni det? Säg "Amen"! [Församlingen säger: "Amen." — Utg.] Rut under helgelsen, *arbetar*, den lagiska. Rut som *vilat*, väntar på att Boas ska komma tillbaka från det avslutade verket.

120 Vår Boas avslutade nu verket på Golgata. Men innan Han kommer för att ta oss till Sitt Hem, får Han Hem först (i Johannes 14) för att ställa i ordning en plats åt oss. Glory!

Låt inte era hjärtan vara oroliga! Om ni tror på Gud, tro också på mig!

I min Faders hus är många boningar. Om det inte vore så, skulle jag ha sagt er det. Men jag ska gå och ställa i ordning en plats åt er.

Och . . . komma tillbaka igen för att ta er till mig . . .

121 Ser ni, Boas går ner, vad gjorde han? Han går ner, står . . . Tog de äldste och gick framför porten, tog av sig sin sko, och sa: "Låt det idag bli känt, att jag återlöser Noomi och hela hennes arvslott!" Han fick moabitiskan tillsammans med den.

122 Och då Jesus kom, vem kom Han för att återlösa? Israel. Vad gjorde Han, då Han tog Israel? Han fick Hedningbruden. Visst gjorde Han det, då Han tog Israel. Han gick . . . Och Han gick till Sina egna, det måste Han. Vad var det första, Han måste göra? Återlösa Sina egna. Och Hednaförsamlingen är bara en syster till den kvinnan, den israelitiska församlingen. Visst! Så Han måste återlösa Israel för att få *Det Här*. Och han måste återlösa Noomi för att få Rut, sin brud.

123 Vad gjorde han nu? Innan han kunde ta henne . . . Å, glory! Huitt! Vad gjorde han? Han går ut till bondgården, jag antar, att han målade om allting, och han la nya mattor på golvet. Å, han — han kunde ha byggt ett nytt hus. (I vårt fall är det ett nytt hus.) Och han fick allting färdigt, och så vände han tillbaka med en bukett på bröstet till bröllopet. Amen.

124 Vad gjorde Rut? Inte en enda sak. Hon vilade! Väntade! Inget mer slit, inga besvikelser mer.

125 ”Måste jag vara metodist? Måste jag gå in in baptisterna? Måste jag vara presbyterian?” Nänämensan, få bara Den Helige Ande och vila! [Tomt ställe på bandet. — Utg.]

Vi spanar efter den där glada
Tusenårsrikesdagens tillkommelse. (Glory!)
Då vår välsignade Herre ska komma och hämta
bort Sin väntande Brud.
Å! Jorden stönar, ropar efter denna den ljuvliga
befrielsens dag.

Alltsammans av den, naturen stönar, fikonlöven, allting väntar på denna den saliga befrielsens dag, då Släktingsåterlösaren kommer tillbaka och tar Sin Brud.

126 Nu vilar hon. Under helgelsen? Nej. Under rättfärdiggörelsen? Nej. Men under både *rättfärdiggörelsen, helgelsen* och in i *vilan*.

127 Jesaja nu, 28:e kapitlet och den 18:e versen, Det står:

... föreskrift måste vara på föreskrift, ... rad på rad, ... litet här och litet där. Håll fast vid det, som är gott!

För med stammande läppar och andra tungomål ska jag tala till det här folket.

... Och *det här är vilan*, det här är sabbaten... Det här är då Församlingen går in för att vänta.

128 Titta, hur vi kommer raka vägen genom rättfärdiggörelsen, helgelsen, nu in i Den Helige Andes dop och vilar, väntar! Va? Och nu, nu då vi kommer till de här uppenbarelserna, ska ni få se, vad det är nu. Förstår ni? Hur det där bara... De här sakerna kunde inte läras ut förrän i den här tiden. De var inte, de kunde inte läras ut. De var inte öppna för människors barn. Bibeln säger så. Jag kan visa er här i Skriften, att det står, att det inte skulle vara öppet för (människornas barn) förrän i den här tiden. Och nu avslutar vi det med de här stora välsignade sakerna. Nu... All right.

129 Den 6:e versen... Eller en del av den 5:e, äldsten i den 5:e versen hade rätt, då han sa: ”Se, ett Lamm!” Men då han såg sig omkring, såg han ett Lejon. Det var ett Lejon i stället för ett Lamm. Men vad var det då? Hans medlingsarbete var gjort, medlarens. Han var... Slutade vara Medlaren vid slutet av Församlingstidsåldern för att bli Lejonet av Juda stam, Hans medlarverk var gjort. Och Han skulle nu bli ett Lejon, vilket var Domaren, och Han tog... Då Han tog Boken ur handen.

130 Kom nu ihåg, att då en man gick för att återlösa (Glöm inte det nu!), då en man gick för att återlösa, tog han män med sig, som var de äldste, och gick till stadsportarna, och där

tillkännagav han — han — han tillkännagav sin avsikt med att vara där. Det är, vad han gjorde, han gick till porten, sa: ”Jag är här för att göra anspråk på mig själv som släktingsåterlösare för den här arvslotten, och jag är här och ger mig tillkänna inför dessa stadens äldste.” Förstår ni?

131 Och då . . . Johannes grät. Nu var det någon, som jag sa förra veckan, sa de: ”Johannes grät för att han inte kunde finna någon värdig.” Det var inte det. En man under inflytande av Den Helige Ande skulle inte gråta för det. Tänkte att: ”För att han inte var värdig”, kanske Johannes själv inte var värdig. Det finns ingen värdig. Men han grät inte för det.

132 Jag tror, att han grät av glädje, för att han hade sett, att hela återlösningsplanen var skriven i den här Boken här. Det var inte, för att det inte fanns någon värdig, för där stod ju ett Lamm just där, som var värdigt. Så han grät, där sa han: ”Å, ära vare Gud!” Lyssna till honom direkt, då han börjar ropa! Men nu finner vi honom här gråtande, för att han var så lycklig, för att Lammet hade tagit Boken för . . . , ur handen på Honom, som satt på Tronen.

133 Och så fort som han gjorde . . . Då den här Ängeln, den här mäktige Ängeln ropade ut: ”Vem är värdig?” annonserade han just då, han annonserade efter en Släktingsåterlösare. Och omedelbart därefter sa han: ”Vem är värdig att ta Boken?” Då . . . Då började Johannes gråta. Vad skedde då? Han såg, att där stod Boken. Där var Den, men vem var värdig?

134 Ja, där stod ju Gabriel, naturligtvis, han var värdig. Men, ser ni, han var inte människa, och han var Ängel. Och där stod Mikael, han var värdig. Men han var inte människa, han var Ängel. Så det måste vara någon, som blev en jordisk person, liksom vi blev. Och då han då såg det här Lammet, som hade slaktats från då världens grund lades, komma fram, och han såg, att Han hade varit slaktad hela tiden sedan världens grund lades, då grät Johannes. Amen! För där var det, han såg hela saken. Förstår ni?

135 Och så snart som han annonserade: ”Vem är värdig?”, annonserade han Släktingsåterlösarens tillkommelse. Och här stod Han, ett Lamm. Och vad gjorde Han? Gick bort till Tronen, där Guds Ande var och tog Boken ur handen på Honom, som sitter på Tronen. Och alla de äldste föll ner och sa: ”Du är värdig, för du blev slaktad.” Förstår ni? Och sedan blev Han då . . . Hans Bok, eller åtminstone återlösningens Bok, eller — eller Förbönsboken från Församlingstidsåldern var avslutad, nu blir Han Återlösaren.

136 Uppenbarelsen om hur Han gjorde det, kommet nu att vara i de här Sju Inseglen. Nu lägger vi märke till i . . . Liksom då Hans medlarverks arbetes Bok var gjord, arbetet var avslutat, är det nu avslutat i de tre första kapitlen om Församlingen. Men

återlösningen nu, återlösningen ska uppenbaras. Vad är det? Då Han nu tog den här Boken . . . Försök nu att koppla på ert djupa tänkande! För om vi någonsin får de här sju kvällarna, kommer ni att – ni kommer att få det nu.

¹³⁷ Om du inte får tag i det, så räck bara upp din hand, säg: ”Jag – jag får inte tag i det,” ser ni! För titta, jag vill vara säker.

¹³⁸ Lägg nu märke till ”Återlösning”! Efter att, omedelbart efter att Hans förbön för Församlingen var gjord, då uppenbarar Han Sig som Släktingsåterlösaren. Följer ni med i det där nu? Och nu tänker Han uppenbara för Församlingen, hur Han gjorde det. Och om då den här uppenbarelsen redan har börjat, då bevisar det, att vi är vid vägens ände. Amen! Se nu bara efter, ifall Den Här . . . , ifall Det är riktigt eller inte, då vi går igenom Skriften här!

¹³⁹ Vi finner: Vad höll på att uppenbaras? Vad är uppenbarelsen om återlösningen, hur blev vi återlösta? Titta bara på vad, som har skett på de här sista få åren: uppenbarelsen om Jesu Namn i vattendopet, uppenbarelsen om inget evigt helvete var aldrig känd tidigare (man tänkte, att ens nära och kära skulle vara där för evigt). Förstår ni?

¹⁴⁰ Och man kan inte ha Evigt Liv, med mindre man är frälst. Om man har Evigt Liv, då kan man inte brännas i helvetet i evighet. Man kommer att bli straffad för sina synder i sitt naturliga liv, men man kan inte ha Evigt Liv i helvetet. Om man har Evigt Liv, då kan man inte brinna i evighet, för det finns bara en enda form av Evigt Liv. Och jag är säker på, att Församlingen förstår det där.

¹⁴¹ Vad är det nu? Vilka andra saker? Återlösningsplanen. Titta bara, vad som har blivit oss givet på sistone av Den Helige Ande, ser ni! Abrahams Säd, vad uppenbarelsen betydde.

¹⁴² Ormens säd. Ser ni den här Uppenbarelsboken? Ge akt på, då vi kommer till det, hur den skalar av det! Och jag bevisade det just här med hjälp av Skriften, det där är den exakta Sanningen. Jag går ända tillbaka till Uppen- . . . Rättare sagt ända tillbaka till 1 Mosebok och tar upp det och visar då det där inseglet öppnade det, kom raka vägen tillbaka fram genom Bibeln, från 1 Mosebok till Uppenbarelsboken.

¹⁴³ Tänk bara, från 1 Mosebok till Uppenbarelsboken blev aldrig någon döpt i ”Faderns, Sonens, Den Helige Andes” namn! Det är ett falskt dop! Jag stod framför drygt trehundra predikanter från Chicagos större predikantsammanslutning här om dagen och bevisade det där, tills de allesammans ropade till varandra. Sjuttio av dem kommer för att bli döpta i Herrens Jesu Namn.

¹⁴⁴ Och Ormens säd har varit till ifrån 1 Mosebok! Om ormen inte . . . Om han inte hade någon säd, då föddes inte Kristus, för Han sa: ”Jag ska sätta fiendskap mellan din Säd och ormens

säd.” Och om ormens säd var en myt, så var Kristus en myt, så är Församlingen en myt, ser ni det är alltsammans, man kan inte dela på det. Ormen hade en säd, och det är den, som verkligen får dem att häpna. Varför kan de inte förstå den? För att de inte har uppenbarelsen om det.

¹⁴⁵ Varför kommer de inte och diskuterar det med mig? Talarstolen är öppen hela tiden, jag ska möta vem som helst. Jag skulle inte bråka med dem om det, men jag skulle förvisso diskutera det med dem, om de vill. . . Jag bad dem just där inför sammanslutningen. Jag vill, att någon av er ska tala om för mig, var det är fel! Stå inte borta i ett hörn och prata om mig, om det, kom fram till mitt ansikte och stå där! Låt oss — låt oss ha det rejält, låt oss komma fram hit och se efter, vem som har rätt och fel om det! Men de vill inte ta itu med det. De vet faktiskt bättre. Förstår ni?

¹⁴⁶ För inte jag, utan det är Den Helige Ande, själva Guds Ängel, som ni ser. Hur är det med de här dagarna här, då alla de här sakerna har ägt rum, och Herrens Ängel har stått nära? Jag skulle inte känna till de här sakerna, men det är stunden, då det är här. Då vi kommer igenom de här sju Andarna, de sju hornen osv. idag, om Herren vill, ska ni få se, var det är någonstans. Det är — det är den stunden, som vi är i, som det är meningen, att de här uppenbarelserna ska komma. Det är uppenbarelsernas Bok, uppenbarandet av Jesus Kristus. Och vi fann i det allra första kapitlet, att Han uppenbarade, vem Han var. Och nu kommer Han fram till de Sju Inseglen och uppenbarar, hur Han återlöste jorden.

¹⁴⁷ Och en av dem var genom Jesu Kristi Namn. De andra var att ta bort fruktan ur människorna, liksom: Det eviga, Evig återlösning, rättfärdiggörelse genom tro, helgelse, Den Helige Andes dop. Och vad? Att vi är evigt säkra, tar bort alla tvivel från människorna. Om man har beviset på sin frälsning, har Gud redan beseglat en till ens återlösnings dag. Efesierbrevet 4:30 säger:

. . . bedröva inte Guds Helige Ande, genom vilken ni är beseglade fram till er återlösnings dag!

¹⁴⁸ Hur ska man nu kunna — hur ska man kunna avfalla? Man kan avfalla, men man kan inte gå förlorad. Och om man stannar kvar i den där ställningen, visar det, att man inte hade Det från början. Men om man är ett Guds barn: ”Den troende, som en gång har renats, har inte längre någon vetskap om synd.”, säger Hebreerbrevet. Det är sant. Så man kan inte — man kan inte vara en kristen, man kan inte ha Den Helige Ande och springa ut och leva i världen. ”Om ni älskar världen, det som hör världen till, är inte Guds kärlek i er.” Så man lyssnar bara till ett falskt ljud någonstans, djävulen har fått en alldeles uppblåst. Men om man

undersöker sitt liv enligt Guds Ord och det visar, att man lever rätt fram på den där Bibelns sidor, då har man evig säkerhet.

149 Och det finns ingenting att frukta för. Vad Gud lovade, det kommer Gud att göra. Jag utmanar vilken person som helst att ta det där. Du bara tar det där och vandrar tillsammans med Ordet, och ge akt på, vad som sker med dig! Broder, det kommer att få allting att ske. Gud sa så. Allting, som Gud lovade, det kommer att ske.

150 Jag. . . Eftersom jag redan har sagt er, att mitt arbete höll på att börja, här har jag varit i nästan femton år runt och runt världen, och inte en enda gång har Det svikit. Varför? För att i grund och botten har jag stått på Guds löfte. Jag visste, att Det var Sanningen. Låt mig inte vara tvungen att tala om för er, att det är en del av min stora vishet! Utan Den, som uppenbarade hjärtats hemligheter, är just Den, som visade mig i Skriften. För jag. . . Då jag först började predika för omkring trettio år sedan, måste jag ha min flickvän, som satt där och läste Bibeln. Jag kunde inte ens läsa Den utan mycken utbildning. Syster Wilson, du borde komma ihåg det där, då Hope brukade läsa Bibeln åt mig där bak, sitta och läsa Den, och jag sa: "Hör vad Den säger, gör precis vad Den säger! Det är allt, jag har att säga er." Och alla, som gjorde det, å, de kom rätt. Det var alltsammans. Jag – jag. . .

151 Hon sa: "Gud älskade världen så, att Han utgav Sin enfödde Son."

Jag sa: "Hur många tror på Det?" "Läs nästa, älskling!"

"Utgav Sin enfödde Son, vem som helst, som tror på Honom, har Evtigt Liv."

Jag sa: "Hur många tror Det? Ni hörde, vad Det sa." Jag kunde inte läsa Det själv.

152 Så, ser ni, jag hade inget sätt att lära mig från någon skola. Men å, jag älskar den där skolan, jag gick i! Å, ute där borta i en liten grotta någonstans, mina händer uppräckt till Gud, dag in och dag ut så där, då Den Helige Ande kom ner i Sin ljuvlighet och började uppenbara Sig och säga: "*Det här är det där, och det där är det där.*" Och inte en enda gång har någon människa, någon skapelse av något slag, kunnat lägga sina händer på någonting av Det. Och med hänsyn till all den fanatism och allting annat, som har svept över landet, har Gud hållit Det högt och rent och låtit Det marschera runt omkring världen. Halleluja! Vi är i ändens tid, bröder. Vi är här i ändens tid. Det är alltsammans. "Det ska bli ljusst vid aftontiden." Det är exakt, vad Han sa.

153 Nu är det en Uppenbarelsens Bok, Gud som uppenbarar Sig själv. Och genom de här stora hemligheterna uppenbarar Han nu Herrens Jesu Kristi Namn i dopet, Han uppenbarar, att det inte finns någonting sådant som ett Evtigt Helvete. (Det kan det inte

vara, det finns inget Skriftställe i Bibeln, som säger, att det finns någonting sådant.)

154 Nu finns det ett helvete, och det finns en eldsjö, och där blir de onda straffade, men till sist förintas de. Kanske tio hundra miljoner år, men till sist förintas de. För man kan inte ha Evigt Liv, med mindre man är frälst. Och om man brinner i Evighet, måste man ha Evigt Liv. Å, det sunda förnuftet skulle visa en det. Förstår ni? Hur kan man ha Ev- . . . Hur många vet, att då man har fått Evigt Liv, är man frälst? Nåväl, om man brinner i Evighet, skulle man inte vara tvungen att ha Evigt Liv, för att inse det? Så, ser ni, det låter inte ens vettigt. Förstår ni?

155 "Säkerhet", nu. Dem, som Han förut kände, kallade Han. Dem, som Han kallade, har Han rättfärdiggjort. Dem, som Han har rättfärdiggjort, har Han redan förhärligat. Paulus sa till oss i Efesierbrevets 1:a kapitel, att: "Gud har, innan världens grund lades, förutbestämt oss till att bli upptagna som söner genom Jesus Kristus."

156 Johannes säger oss här i Uppenbarelseboken, att: "Fienden i den yttersta tiden, den där religiösa fienden, skulle komma ibland människorna och ha organisationer osv. och kulter osv.", liksom de har idag, "och skulle bedra till och med de Utvalda, om det vore möjligt, och skulle bedra *alla*, vilkas namn inte är satta i Lammets Livsbok ända sedan själva världens grund lades."

157 När sattes ditt namn i Lammets Livsbok? Innan världens grund lades. När slaktades Kristus, för nittonhundra år sedan? Nänämensan. Innan världens grund lades. "Lammet slaktat innan världens grund lades."

158 Ser ni, vad det åstadkommer? Det är de här inseglen, som öppnas, börjar just uppenbara återlösningsplanen, hur Han gjorde det. Det är över alltsammans nu, håller just — håller just på att avslutas. Så vi är vid ändens tid. Så det är därför sakerna uppenbaras. All right.

159 Nu räcks vår Släkting den sjufalt förseglade Återlösningsboken från den ursprunglige Ågaren. Den ursprunglige Ågaren. . . Då vi förlorade den i Edens lustgård genom Adam, gick den tillbaka till den ursprunglige Ågaren. Men det har varit en tjuvskytt på marken, en ockupant, och det är Satan. Han kom över, han är en tjuvskytt. Den här jorden tillhör inte honom, den tillhör Gud. Men han är en tjuvskytt, en ockupant. Gosse, hur skulle jag inte kunna säga någonting nu, men det är bäst, att jag inte gör det. Den är lagfarten på vår återlösning, den här sjufalt förseglade Boken. Den är lagfarten. Vänta ni, tills vi kommer in i de där Inseglen!

160 Han bryter inseglen, uppenbarar, ger oss Sin arvslott till Sitt folk. Han ger arvslotten, som Han ärvde, då Han blev Släktingsåterlösare, och ger ut den till oss gratis. Det tillhörde Honom alltsammans. Han var Den, som återlöste. Men istället

för att behålla den själv, ger Han den tillbaka till människorna. Det är Hans kärlek till oss. Å!

¹⁶¹ Satan, som besitter den nu, ockupanten, han blir till sist . . . Han vill inte ge upp den så snart, finner vi här litet senare i Skrifterna, jag tror det är här borta i ett annat kapitel. Och han ville inte ge upp den så snart, utan han måste strida för den. Men till sist, då han fördes till en kraftmätning, kastades han i eldsjön. Det är riktigt.

¹⁶² Jesus, Namnet *Jesus* i Evangelierna har fyra "Son"-titlar. Visste ni det? Jesus har fyra titlar som *Son* i Evangeliet. En av dem är "Davids Son", en av dem är "Abrahams Son", en annan en "Människosonen", en annan en "Guds Son".

¹⁶³ Se upp nu! Då vår Släktingsåterlösare blev Jesus Kristus, blev Han Davids Son, vilket är Arvinge till tronen. Glory! Han ärvde tronen genom att vara Davids Son. Gud sa där fordom, att Han aldrig skulle lämna David, "aldrig lämna David utan en säd". Och Kristus är Davids Son. Och Han blev vår Släktingsåterlösare och väntar, gör i ordning en plats, där Han kan regera tillsammans med oss. Som Davids Son är Han Arvinge till tronen.

¹⁶⁴ Som Abrahams Son är Han Arvinge till den kungliga beviljanderätten. Amen. Är det riktigt? Han är Arvinge till den kungliga beviljanderätten (Amen!), Palestina och allt, som finns i henne, "Abrahams Säd". Han var Son till Abraham.

¹⁶⁵ Som Människoson, vad har Människosonen . . . Vad förlorade människan? Hon förlorade jorden. Så som Människosonen är Han Arvingen till allting på jorden. Allt det här har Han, och Han måste ge det tillbaka till oss, då Han kommer tillbaka, sådan som Han var. Han . . .

¹⁶⁶ Så som Guds Son, nu, ärver Han då allting. Som Davids Son är Han Arvinge till tronen, som Abrahams Son är Han Arvinge till den kungliga beviljanderätten, som Människoson är Han Arvinge till jorden, som Guds Son är Han Arvinge till allting i Himmelen och på jorden. Oj, oj! Det är vår Återlösare, vår Släktingsåterlösare.

¹⁶⁷ Lägg nu märke till det! Å, det här gör mig så gott. Det är här, som jag — jag verkligen får mat. Släpp nu lös era hjärtan åt Gud bara i några minuter! Lyssna till det här!

¹⁶⁸ Satan är en ockupant, han äger inte det här lagligen, och han har haft tvåtusen års bråk, om huruvida han äger det, eller någon annan äger det. Men Kristus kom som Släktingsåterlösaren och återlöste tillbaka det åt oss. Men Satan besitter det. Men, som ni vet, efter ett tag (då den här stora striden är över) kommer han att kastas i eldsjön. Förstår ni? Han kommer att avskaffas, och alla de som tillber tillsammans med honom. Men frälsningens arvingar kommer att komma tillsammans med Kristus. Nu är han en ockupant.

169 Kom nu ihåg, att om en — en man i Gamla Testamentet förlorade sin arvslott, och en ockupant kom på hans mark, kunde han inte behålla den som otillgänglig för ägaren längre än femtio år. Efter femtio år kom året — Jubelåret. Och Jubelåret, då Jubelåret kom, då gick allting tillbaka till sin ursprungliga begynnelse igen. Alla slavar, de gick tillbaka till den ursprungliga begynnelsen. Om en man hackade på åkern, och basunen ljöd, och han hörde det, kastade han ner hackan och sa: "Jag är inte slav längre, jag går tillbaka hem till min familj." Allting gavs tillbaka. Om en ockupant var på marken, måste han lämna marken. Det var alltsammans. Han lämnade marken, varför? Den laglige ägaren kom tillbaka. Han måste ge sig iväg.

170 Halleluja! En vacker dag kommer den här världens riken att falla, och de lagliga ägarna ska komma in en vacker dag. Amen.

171 Nu fanns det en tid, då det ifrågasattes. Från den fjortionde dagen, från början av den första dagen, då helgedomen renades, eller Kristus gick till Golgata, var det fyrtio dagar till himmelfärden. Det debatterades, om Satans grupp skulle ta det och säga, att Han inte uppstod från de döda. De började ge ut ett tillkännagivande där och säga så, de sa: "Det var lärjungarna, som kom och stal Honom om natten." Ni har läst Bibeln: "Och han sa, att 'Hans — Hans anhöriga kom och stal Honom om natten.' Och betalade soldaterna för att säga så." Men det ifrågasattes då, varenda en ifrågasattes.

172 "Nja, faktiskt kanske det tillhör organisationen då, alltsammans tillhör den."

173 Men på den femtionde dagen var det Pingstdagen, och den laglige Ägaren kom ner ibland dem (Halleluja!) och visade, att det inte var någon organisation. Att det var en uppfyllelse av Den Helige Ande. Det var Guds handpenning till Sin Församling, på att den inte skulle styras av organisationer osv., det skulle vara Den Helige Andes dops handpenning med kraft och Guds kärlek. Amen! Å, gör inte det där bara någonting med er? Den laglige Besittaren! Var var det någonstans? I Guds händer. Och på . . .

174 Ser ni, han kunde inte behålla det mer än femtio dagar. Ni läser det där borta i — i 3 Mosebok — i 3 Mosebok, i — i lagarna där. Det står, att de inte kunde. . . Den ursprunglige ägaren. Den måste gå tillbaka till den ursprunglige ägarens händer efter femtio år. Vi vet det allesammans. Ni har läst det många gånger, men. . . Ser ni, "Måste gå tillbaka till den ursprunglige ägaren efter femtio år."

175 Ja, sedan, efter de här femtio dag-åren, ett år. . . En dag betyder liksom ett år. Och från dagen för korsfästelsen, då de tog. . . Den här Släktingsåterlösaren och slaktade Honom på — på Påskdagen, då ifrågasattes det. Församlingen trodde fram till den tiden, att Han var Släktingsåterlösare: "Han

var Återlösaren.” Vad åstadkom det då? Det slaktade Honom, fienden gjorde det och sa, att de plockade upp Hans kropp och gömde undan den någonstans. Och det där var alltsammans i människornas tvivel: ”Vad hände med Honom? Vad ägde rum?”

176 Vid slutet av den femtionde dagen, nu, då, ser ni, kunde det inte ifrågasättas längre. Så Gud . . . Istället för att de skulle gå — gå vidare tillsammans med den gamla, ortodoxa, stela, kalla församlingen, sände Gud tillbaka Den Helige Ande, körde ut alla ockupanterna och tog så makten över det. Den Helige Andes kraft kom ner och Församlingen fick beviset på sin frälsning.

177 Nu bröder, inte för att såra era känslor eller någonting för den, om organisationen har rätt, och du bara är katolik till organisationen, du är baptist till organisationen, är du förlorad. Ser du, vår frälsnings bevis var inte att bli medlem i en församling, vår frälsnings bevis var inte att tillhöra någon organisation. Vår frälsnings bevis är Den Helige Andes dop utan någon organisation! Amen.

178 Därför kunde de inte behålla det över den där femtionde dagen. För det var Jubeldagen, då allting gick tillbaka till sin ursprungliga begynnelse. Och Guds kraft lämnades tillbaka till sitt ursprung den femtionde dagen, Jubelåret då allting gick tillbaka.

179 Nu ska det ju komma ett Jubelår till, och det har vi haft just omkring den här tiden. Om ni la märke till det, så har Pingsten fallit i Amerika i omkring femtio år, någonting däromkring. Just för omkring femtio år sedan började Pingsten falla. Det som nu sker, Församlingen får den sjufalt förseglade Boken om Jesu Kristi uppenbarelse (om de Sju Inseglen) och inte en tiondel av dem kan ta emot Den.

180 Men då man börjar se Jubelåret, då vi inte behöver bråka och anstränga oss och ligga i så här, utan vi är redan säkrade i Kristus! Vi har redan Herrens Jesu Namn i dopet. Vi har alla de här stora hemligheterna, som vi ska ta upp i de här Sju Inseglen och bevisa för er, att de var de insegel, som var förseglade från människornas ögon. Med Gud som min hjälpare ska jag bevisa för er, att de inte kunde se Det Där i Bibeln (Så, förvisso, om Bibeln sa så, skulle man tro det.), att de inte kunde se någonting annat än ”Fadern, Sonen och Den Helige Ande” fram till den här tiden. De kunde inte se, att det inte fanns något Evtigt helvete fram till den här tiden. De kunde inte se, att det fanns en Evg säkerhet o- . . . Jag menar för den verkligt troende. Naturligtvis har det funnits en imitation av det hela tiden, ett oklart ljud, som de ger. Det är orsaken till, att människorna . . . De säger: ”Å, titta på de där presbyterianerna osv., de röker, dricker och allting annat och säger, att de har Evg säkerhet.” Ja, men ser ni, det är för — det är för att blanda bort den verkliga Basunen.

181 Låt oss ta reda på Här borta och ta reda på, om Basunen ljuder, om man inte kommer ända bort till 1 Mosebok och till Uppenbarelseboken, fram och tillbaka, då det här inseglet öppnas, ser ni, de här sakerna uppenbaras.

182 Å, broder, nu! Jag trodde, att jag bara . . . Jag kommer att vara tvungen att låta henne vara tills nästa gång, jag kommer in hit. Jag har fortfarande omkring sex sidor här. Eller — eller, okej, nej, vi har en dopförrättning som kommer. Låt mig läsa det här, ett par av de här små sakerna just här, Jubelåret. All right.

183 Skriver ni ner Skriftställena allesammans nu? I Jeremia 32 och med början på den 6:e versen, om ni . . . Och vill läsa det, då ni kommer hem. Jeremia nu, för att låta er få se, vad den här bokrullen är, ska jag ta ut det här. Låt oss ta bokrullen i alla fall! Det där kommer att ge mig omkring tio minuter till om bokrullen. Kom nu ihåg, att den här Boken var förseglad! En bok på Bibelns tid var inte en fyrkantig bok liksom *den här*. Det var en *sådan här* bok, som kallades för en bok, ”en rulle”. Hur många vet det? Mmm. Visst, det var en rulle. All right.

184 Nu var den här — den här Boken var förseglad med sju insegel. Det var Bibeln, nu, och Den var förseglad med sju insegel. Och ge nu akt på, hur det här var gjort!

185 Jeremia, då han — då han skulle vara . . . Han hade profeterat, att han skulle föras bort. I Jeremia nu, det 32:a kapitlet. Han skulle föras bort bort till fångenskapen nere i Babylon, de skulle vara där nere i sjuttio år. Han hade profeterat det. Och ni Bibelläsare har gått igenom det många gånger. Och han skulle tas dit ner i sjuttio år. Och han — han var faktiskt närmaste släkting till sin kusin, som hade gått bort. Hans kusin (H-a-n-a-m, dubbelt e, l) Hanameel, Hanameel, Hanameel, han var . . . Hans närmaste släkting. Så han visste, att — att fienden skulle inneha — inneha hans ägors papper osv., men då . . . Han visste, att Gud aldrig skulle överge Sitt folk, så då de kom tillbaka, skulle han ha och vara rättmätig ägare till arvslotten. Här är vad han gjorde, han hade det alltsammans uppritat.

186 Hur många har någonsin läst det? All right, ni har läst det, ni har läst det då. All right. Nu tog han och förseglade den precis exakt liksom de här bokrullarna var förseglade här. Det är en den vackraste, mest enastående sak, som man någonsin har sett.

187 Nu ska jag försöka illustrera det med den här pappersbiten, jag vet inte, om jag kan eller inte. Här är nu sättet, som det skrevs på, liksom *så här*. Nu gjorde han det, och han förseglade den liksom *så här*, vart och ett nedöver. Det som nu hände, på vart och ett av de här inseglen var det skrivet runt omkring här om hans arvslott och vad, som hade ägt rum, och alla dem, som föll före honom, och hur han kom till att ärva den. Det var förseglat alltsammans så där.

188 Det är nu på det sättet, som Gud har Sin sjufalt förseglade Bok. Just som Han nu river av det här, kommer den här uppenbarelsen fram runt omkring och går hela vägen runt till Bokens baksida. Det är därför man kan ta Jesu Kristi Namn och köra Det från 1 Mosebok till Uppenbarelsesboken och visa, att det inte finns någonting sådant som "Fadern, Sonen och Den Helige Ande." Förstår ni? Ser ni, det går hela vägen runt genom Bibeln, Det uppenbarar det.

189 Sedan tar man liksom: "Det finns ett Evigt helvete." Man drar av det där och kör det hela vägen runt. Det fanns aldrig något Evigt helvete, för i begynnelsen sa Gud, att helvetet *skapades* åt djävulen och hans änglar, till deras framtida straff. Så om helvetet är Evigt, hur kunde det då skapas? Ordet skapelse började . . . Ordet *Evig*, "började aldrig och kan aldrig sluta". Så det fanns alltid ett helvete, om det är ett *Evigt* helvete, "det fanns ett helvete hela samma tid, samma tid som det fanns en Gud, fanns det ett helvete, innan det fanns någon synd, fanns det ändå ett helvete". Hmpf! Oj, oj! Ser ni, man kan inte få till det.

190 Så man tittar på, då de här sakerna utvecklar sig, det går ända runt tillbaka och öppnar Boken. Så nu ger det här faktiskt bilden av hela Bibeln, och inseglen, som har hållit Bibeln gömd för de klokas och förståndigas ögon. Gud öppnar dem så här genom Den Helige Ande och uppenbarar dem hela vägen runt genom Bibeln. Åra vare Gud!

191 Broder, jag ska säga dig, att det där bara sätter igång min — min andliga matsmältning. Förstår ni? Förstår ni? Titta nu här! Ser ni, det är — det är för- . . . Liksom . . . Förstår ni, vad jag menar? Ser ni, här är det, ett insegel. Om ni nu ger akt på det och läser här, gå till Jeremia, så ser ni, hur han — han — han — han förseglade den.

192 Där är nu Boken, det är skrivet där inne. Precis vid tiden för den första uppenbarelsen, nu, då öppnar Han det här inseglet. Ge nu akt på det och se efter, vad det där första inseglet var, då vi kommer fram till Inseglen! Sedan, vid tiden för det andra inseglet, drar Han ut nästa insegel. Och vet ni, var vi är någonstans? Vi är nästan på det sjunde inseglet just nu. Och då det sjunde . . .

193 Då det första inseglet öppnades, ljöd den första basunen, och den första plågan föll. Då det sjätte inseglet öppnades, ljöd den sjätte, och den sjätte plågan föll. Ge bara akt på det, det är det vackraste, man någonsin har sett. Och då jag gör det, ska jag skaffa mig en stor, riktigt stor svart tavla, ta med den hit upp och bara undervisa om det rätt över här, så vi bara tar oss massor av tid på varje insegel och går tillbaka och tar upp historien osv. och bevisar precis när det skedde och visar här i Bibeln, när Den sa, att det skulle ske, och precis exakt när det hände, det

precisa datumet och allting annat. Jag har det, amen, har det från Honom. Det är riktigt. Där är inseglen.

¹⁹⁴ Då nu Jeremia skrev den här boken, var den förseglad. . . Här är en bra sak, som jag vill, att ni ska lägga märke till, ni allesammans som läser det, att de där förseglade bok. . . Kom nu ihåg, att han skulle komma att vara borta. Han hade profeterat. Nu visste han det inte annat än genom profetian. Följer ni med mig? Genom profetian visste han, genom Guds uppenbarelse, att de skulle komma att vara borta från det där landet i sjuttio år. Kommer ni ihåg, att han profeterade det? Det skulle vara sjuttio år, de skulle vara i fångenskap. Så han ville vara säker på, att det här inseglet (att hans arvslott) skulle bevaras, för han hade en. . . Han ärvde sin kusins arvslott. Så han hade det alltsammans uppskrivet enligt lagen. Och vad gjorde han med den? För att den inte skulle ruttna eller rosta, la han den i ett lerkärl, och ställde undan den, så den inte skulle ruttna eller rosta, tills de där sjuttio åren hade förflutit.

¹⁹⁵ Ära vare Gud! Jag hoppades, att ni skulle få tag i det! Ser ni, vad Gud gjorde? Han uppenbarade Det aldrig för de visa och förståndiga (så de skulle bråka om Det hela den här tiden), utan Han satte Det i ett Lerkärl, och Han skapade själv Sin egen Son, Kristus Jesus. Och i den här yttersta tiden nu öppnar Han inseglen och visar det för Sin Församling. Bevarat i ett Lerkärl, så Det inte skulle ruttna eller rosta! Halleluja! Å! Jag vet, att ni tycker, att jag är en frimickel. Kanske är jag det. Förstår ni? Men där är Det! Det har bevarats insvept i det Lerkärl, som återlöstes ur jorden, kom upp på Påskmorgonen, då dödens insegel inte kunde behålla Honom längre, utan Han bröt inseglen och uppstod och bevisar Sig i den här yttersta tiden, att Han är levande! Han är i Sin Församling! Han är densamme igår, idag och i evighet. Och det där har varit dolt för predikantskolorna, det har varit dolt för organisationerna.

¹⁹⁶ Och i den här yttersta tiden uppenbarar Han Det genom Sin egen Närvaro ibland Sitt folk. Han får tag i någon, som Han kan få ut världen ur dem och tingen ut ur dem (kyrkligheten ut ur dem), så Han kan tala genom dem och själv uppenbara och öppna de här inseglen så här. Förstår ni? Halleluja! Å, älskar ni inte Honom? Oj, oj, oj!

¹⁹⁷ Vår frälsningsplan, densamma som nu uppenbaras i Jesus Kristus. Hur uppenbarade Han den i den här yttersta tiden? Genom att Han öppnar inseglet. Å, ingen. . . Ni hörde det aldrig skrivet i hela ert liv om Abrahams Säd, hur de gick genom rättfärdiggörelsen, helgelsen, Den Helige Andes dop, hur som den där ängeln skulle komma i den yttersta tiden, ha sin rygg vänd mot församlingen och säga precis exakt, vad Sara tänkte på i sitt hjärta på insidan (det var inte förrän i den här tiden, det är riktigt, det här är tiden). Och Abrahams tro och Herrens Jesu Namn.

198 En sak här nu, jag har här fem saker, som jag skulle vilja tala om, bara en sekund, bara så fort jag kan. Titta! De sju . . . Det finns sju insegel, och det finns fem sjuor i Guds återlösningsplan. *Fem* är "nådens" tal. Hur många vet det? J-e-s-u-s, f-a-i-t-h (tro), fem är nådens tal. *Sex* är människans dag, och *sju* är hennes — hennes återlösningsdag.

199 Se upp nu! Det finns nu sju insegel i det här, eller — eller sju stadier i den här stora återlösningsplanen. Det finns sju vad? Sju återlösningsinsegel, sju Guds Andar . . . Vi finner det där (Om ni vill se, om det står "Sju Andar", så låt mig se efter här bara en minut!), det 5:e kapitlet, med början på den 6:e versen (tror jag, vi ser efter här), den 6:e versen:

Och . . . se, och se, mitt för tronen och de fyra väsendena och mitt ibland de äldste stod ett Lamm som om det hade varit slaktat, som hade sju huvuden och sju ögon, vilka är Guds sju Andar, som sänds ut över hela jorden.

200 Vad är de där sju Andarna? De där sju budbärarna. Där är den helige Columba och Irenaeus och — och John Wesley och Martin Luther osv. Ser ni, "de sju Andarna", som är sju män (sju änglar), vilket är sju budskap.

201 Sju insegel, sju Andar, sju änglar, sju horn och sju församlingar. Ser ni, sju sjuor, det finns fem sjuor, och *sju* är "fullkomlighet", *fem* är "nåd", Guds nåd till Sina Sju Församlingstidsåldrar. Hans sju budbärarmän, Hans sju Guds Andar, de sju planerade återlösningsinseglen (vi är i just nu), de *sju hornen* betyder sju "tidsåldrar".

202 För ett *horn* betyder ett "rike". Kommer ni ihåg då kronan kom på djuret (hornet) i Daniel osv.? Ser ni, det betyder ett rike eller "sju tidsåldrar". Och kom ihåg, att Jesus sa: "En del somnade i den första väkten, en tidsålder, en annan en i nästa väkt, nästa tidsålder, nästa, och den nästa, ända fram till den sjunde väkten. Och i den sjunde väkten kom Brudgummen, och då vaknade de allesammans." Kommer ni ihåg det där?

203 Så det är sju "tidsåldrar", som var de sju *hornen*, och sju *församlingar* eller de "sju ti- . . . , nådeshushållningarna för troende-kropparna". Å, det är precis så fullkomligt, det kan vara. Jeremia . . . Oj, "Boken", "tidsåldrarna", hur det återlösts! Hur . . . [Tomt ställe på bandet. — Utg.] . . . just här.

204 Det sjunde och sista av de här inseglen, då de öppnas, finns i Uppenbarelseboken, det 10:e kapitlet, där var en mäktig Ängel (som var Kristus), som kom ner och satte en fot på land och den andra på havet, och räckte upp Sin hand och säger: "Dagen är slut. Tiden har runnit ut. Det är över alltsammans. Tid ska inte vara mer."

205 Och Han sa: "Vid ljudet av den . . . Vid den här tiden borde Guds hemlighet vara avslutad." Vem Gud är, och hur Han

uppenbarades, hur det där inseglet öppnades då, hur vi nu börjar förstå, hur som Han var Guds Son, att Han var Gud själv, som gjordes till kött, och uppenbarelsen om vem Han är. Det där borde vara avslutat, innan den här Ängeln kan sätta Sina fötter på land och hav och svära på att ”det inte ska vara tid mera”, då den här tiden kommer. Vi är precis ute på gården till det nu. Förstår ni?

²⁰⁶ Det sista av dem är Uppenbarelsesboken 10: ”Fot på land och på havet”, tiden hade runnit ut, återlösningen är över, och nu kommer Han in som ett Lejon. Han var ett Lamm då, nu kommer Han in som Lejonet av Juda stam.

²⁰⁷ Låt mig nu bara läsa resten av det här, så jag kan ge er det riktigt kvickt nu, och den 8:e versen:

Och då han hade tagit boken, föll de fyra väsendena och de tjugo- . . . Och de tjugofyra äldste ner inför Lammet, varenda en av dem hade harpor och gyllene skålar fulla av rökelse, . . . och de heligas böner.

²⁰⁸ Det här är nu den tid, då allting måste vara i tillbedjan. Kom nu ihåg, så välvald den är! Låt oss nu inte missa det här nu! Lyssna noga! Då församlingstidsålderns alla hemligheter var avslutade, alla återlösningensplanens hemligheter, de där sju inseglen öppnades vid . . . Precis omedelbart efter detta nu, titta, är det tid för — för alla, allting i Himmelen och allting på jorden, att tillbe Gud. Lägg nu märke till, vad som sker! Lyssna på . . . Lyssna bara på det här bara en minut!

Och de sjöng en ny sång och sa: ”Du är värdig . . .”

²⁰⁹ Lyssna, vilken tillbedjan det här var! De äldste, väsendena, allting föll ner inför Honom, ser ni, så där, då Han skapade Sin fullständiga plan. Det är tid för tillbedjan nu, ser ni:

Och de sjöng en ny sång, och sa: ”Du är värdig att ta boken och att öppna dess insegel, för du var slaktad och har återlöst oss åt Gud med ditt blod från varenda stam . . . tungomål och folk och nation.

Och du har gjort oss till kungar och präster åt vår Gud, och vi ska regera på jorden.” (Lyssna, de där återlösta själarna ropar ut där! Mmm!)

Och jag såg, och jag hörde en röst av många änglar runt omkring tronen och väsendena och de äldste. Och antalet av dem var tiotusen gånger tiotusen och tusen gånger tusen. (Allting i Himmelen tillber det här Lammet, ser ni.)

Som sa med hög röst: ”Värdigt är Lammet (Halleluja! Halleluja!), som blev slaktad, att få makt och rikedomar och vishet och styrka och heder och ära och välsignelse.”

²¹⁰ Lyssna: ”Och varenda skapelse!” Lyssna på, vad Johannes gjorde!

Och varenda skapelse, som är i himmelen och på jorden och under jorden, och sådana som är i havet, och allt som är i dem, hörde jag (Johannes) säga: "Välsignelser . . . heder . . . ära . . . makt vare med honom som satt på tronen och med Lammet för alltid och alltid!"

211 Johannes måste verkligen ha fått en egen Pingst. Han sa: "Varenda skapelse i Himmelen, varenda skapelse på jorden, varenda skapelse under jorden, varenda skapelse som var i havet, hörde mig säga: 'Amen, ära, heder, makt och välsignelser vare med Honom, som sitter på Tronen, det där Lammet!'"

212 Tid för tillbedjan! Amen! "Hur gjorde de det?" Här är Hans Ord, ni . . . De hörde det allesammans.

Och de fyra väsendena sa: "Amen. Du har rätt, Johannes, ropa bara och prisa Honom så högt, du kan! Det . . ."

. . . hörde mig säga: "Välsignelser, Amen, ära, vishet, kraft och makt . . ."

. . . Och de tjugofyra äldste föll ner och tillbad honom, som satt . . . Som lever för alltid och för alltid.

213 Vilken vacker berättelse! Nu har jag inte tid. Jag har det skrivet, något sammanhang till det här, men det blir nästa möte, innan vi kan komma in på det här. . . Kanske då jag kommer från min semester eller någon annan gång. Jag vill ha tag i de här Daniels sjuttio veckorna och knyta in det just här, och visa det, då det tar det till Pingstfesten, och för det tillbaka tillsammans med de där sju plå- . . . De där sju inseglen, så de öppnas här precis innan vi far, och visa, att det är vid änden, de här. . .

214 Lammet, Messias, Fursten skulle komma och skulle vara i sjuttio veckor (det är sju år), som var profeterade för Hans folk. Och Fursten skulle huggas av mitt i, det är tre och ett halvt, hälften av sju är tre och en halv, skulle huggas av. Och det dagliga offret skulle tas bort, och styggelsen, som åstadkommer förödelse (vilket är Omars moské, som stod på templet område den dag, då de brände templet), och sedan är det ännu tre och ett halvt år kvar åt Israel.

215 Och Kristus kom och predikade och profeterade precis exakt i tre och ett halvt år, och det dagliga offret togs bort, allting precis så fullkomligt, som det kunde vara. Och Omars moské blev. . . Byggdes på samma område och står där än idag. Och de kommer att trampa ner Jerusalems murar, tills hedningarnas nådeshushållning är avslutad, Församlingen (de Utvalda, Bruden) tas upp därifrån.

216 Och de två profeterna, Elia och Moses, vänder sig till Israel i de där andra två och ett – två och ett halvt år. . . Tre och ett halvt år. Det är det vackraste, då man ser det utlagd.

217 Älskar ni Honom? Av hela ert hjärta? Förstår ni nu, vad den sjufalt förseglade Boken var? Vad Den är: vi har Den ”i en bokrulle” nu. Och kom bara ihåg, att precis i den här yttersta tiden. . . Den förvarades i ett Lerkärl. Förstår ni det nu? Och vem var det här Lerkärlet? Jesus Kristus. Ingen människa hade Den, ingen hade Den, det är bara genom Honom. Det var inte ens skrivet i Ordet. Om det var skrivet i Ordet, var det gömt, så att man inte ens kunde finna Den. Det är riktigt. Så det är i Honom, som Den uppenbaras, och i det där Lerkärlet, så att Den inte skulle ruttna eller rosta.

218 Och så kommer Han och drar av ett åt Sin Församling och sa: ”Ser ni, jag är densamme igår, idag och i evighet. Förstår ni? Förstår ni? Nu har man ju alltid undrat, om den — om den stackars syndaren skulle brinna i Evighet eller om han bara skulle förintas efter en miljon år. Här är det. Det är så, det var. Det finns ingenting sådant som ett Evtigt helvete. Det kunde inte vara Evtigt, för jag. . . Helvetet var inte tillsammans med mig, då jag begynte där fordom. Jag skapade det till att straffa de onda i. Förstår ni? Vad är ni så rädda för, ser ni, ifråga om Abrahams Såd och alla de här olika sakerna? Bara. . .” Det där är bara — bara konturerna av det, ser ni, men då man kommer in i hur Gud öppnar de där inseglen och visar det, kommer vidare framåt, ser ni, då man gör det, då kan man inte komma bort ifrån den här Boken. De där inseglen. . .

219 Man säger: ”Å, inseglet betyder någonting annat, broder Branham.”

220 Vänta en minut! Det måste stämma överens med Det Här, för det var förseglat på baksidan av det här för att uppenbara Det Här. Det är. . . Vad är det? Vad var det? Här, liksom här, Jeremia. Man säger, att en *viss särskild* sak hände. Man drar ut *det här*, här är vad det där är. All right. River av *det där* och tittar här bakom, här är det, där det står, vad som skedde. All right. Man river av *det här* härifrån, tittar här, och det är, vad som skedde. Ser ni det där är samma sak, som den här Boken är, ser ni, på baksidan av den.

221 De säger: ”Nja, jag kan inte förstå det. En del sa: ’Fadern, Sonen’ och en del: ’Den Helige Ande’, och en del sa: ’Jesu Namn’, allting sådant där.”

222 Det har varit gömt alla dessa år. Men nu är hon här, hon rullar rakt tillbaka, det går rakt igenom bakåt för att visa, att det finns bara en enda Gud. Det fanns aldrig mer än en Gud. Det är sant. Och Hans Namn. . .

223 Är liksom i Matteus Bok, 28:19: ”Gå ni därför och undervisa alla nationer och döp dem i Namnet på Fadern, Sonen, Den Helige Ande!”, och Fader är inget namn, och Sonen är inget namn och Den Helige Ande är inget namn. Hur ska man nu döpa dem? Vilket av de där namnen ska man döpa i, då inget av dem

är något namn? Så vad? Man kommer inte att döpa i något namn, då. Det är Profetskolan igen, ser ni.

224 Så kommer man tillbaka till det här stället här borta, och man går hit bort och för det tillbaka och går tillbaka till Matteus 1, vad gjorde Han? Bara drog det där raka vägen tillbaka och tog tillbaka det hit:

Med Jesu Kristi födelse var det nu på det här viset. (Inte tre Gudar nu, ser ni.) Då hans mor . . . var trolovad med Josef, innan de kom tillsammans, befanns hon vara med barn av Den Helige Ande. (Inte Gud Fader, "Den Helige Ande". Va?)

. . . allt detta gjordes, för att . . .

Och Josef, hennes man, . . . en rättfärdig man, . . . inte villig att göra henne till ett offentligt exempel, hade för avsikt att skilja sig från henne i hemlighet.

. . . på de här sakerna, . . . medan han tänkte på . . . se då visade Herrens ängel sig för honom i en dröm, och sa: "Josef, du Davids son, frukta inte . . . ta till dig Maria, din hustru! För det, som är avlat i henne är av . . ." (Gud Fader?) . . . Den Helige ande.

225 Jag trodde, att "Gud Fader var Hans far." Jag säger det här, på grund av dopförrättningen, som kommer. Förstår ni? Jag trodde, att "Gud Fader var Hans far." Antingen är nu Den Helige Ande och Gud Fader samma En, eller så hade Han två fäder. Då är Han ett utomäktenskapligt barn, och vad för slags Gud har vi då? Mmm. Förstår ni?

Och detta gjordes alltsammans, för att det skulle fullbordas, . . . var sagt av Herren genom profeten, . . .

. . . "en jungfru ska bli havande och föda en son, . . . de ska kalla hans namn Jesus, . . . (Är det riktigt?) . . . Och Han ska kallas för Emmanuel, vilket . . . är: 'Gud med oss'."

226 Ser ni nu, då Han drog bort inseglet, vad är då alltsammans från Matteus 1:a kapitel (går tillbaka)? Å, Jesus Kristus. Det där är exakt, vad Petrus sa på Pingstdagen. Det är vad alla de andra av dem sa.

227 Naturligtvis måste den här skaran romare komma fram och säga: "Å, nej! Vi måste ha tre Gudar. Vi har . . ." De har tiotusentals av dem nu. Där är Marior och S:t Cecilor och S:t Markus och S:t *Så-och-så*. Och jag tror, att det är drygt femhundra i Mexico City. En kvinna dödades för någon tid sedan av en av sina älskare, och de kom i slagsmål om henne, och de dödade henne, så de gör henne till ett helgon, och folk omvänder sig inför henne och allting sådant där. Spiritism!

228 Och här kommer den protestantiska församlingen fram med det, som de kallar för Apostlarnas Trosbekännelse: "Jag tror på

Gud Fader Allsmäktig, himlarnas och jordens upprätthållare, och den — och den heliga Romerska Katolska Kyrkan. Och jag tror på helgonens förbön, umgänge med helgonen.” Protestanter säger under ed inför Gud, att de tror på umgänge med helgonen. Det där är spiritism! Förstår ni? Sedan går de vidare och gör det, visst, för att kyrkan säger så. (Å, Gud, så glad jag är att veta, vad jag vet! Så glad jag är att veta, vad jag vet!) De inser inte, att de förseglar sig precis långt bort ifrån Gud, ut i mörkret där ute. Och man kan inte tala om det för dem, för de kan absolut inte se det.

²²⁹ Jag vill fråga. . . Ingen behöver säga det här. Det finns minst femton eller tjugo människor, som sitter just här, som var skyldiga till att tro, att jag var Jesus Kristus. Hur kunde de göra det? Jag var helt emot dem, tills jag fann, att Gud sa till mig, att ”det var en ande”. Och de där männen, Jag sa. . . Och de där männen trodde på mig, vartenda ord. Jag sa: ”Hur tror ni mig då, om jag säger det till er? Sedan kom vi till Ordet, då började de förstå, de sa: ”Nja, visst, vi trodde dig inte, annars skulle vi ju ha lyssnat till, vad du sa.” Ser ni där?

²³⁰ Men de trodde faktiskt ärligt, att de hade rätt. Förstår ni? Och då en av de där andarna kommer över en, som har det, ser ni, kommer man absolut att tro det. Jag bryr mig inte om, du. . . Ingen kan tala om någonting annat för en. Förstår ni? Oavsett hur mycket Ordet säger så, nej, man tror Det bara inte i alla fall, går bara vidare. ”Om du vill vara så, så fortsatt du, och jag har mitt eget sätt.” Ser ni, det där visar, att man är smord med fel ande.

²³¹ Guds Ande kommer all- . . . Nåväl, man säger: ”Hur är det med dig själv, broder Branham?”

²³² Jag ber vem som helst. . . Jag är alltid redo för vem som helst att visa mig, vad som är rätt och fel, men det måste vara Ordet. De kan inte säga. . . Det måste komma från Ordet! Så det är där, de här inseglen öppnas. Och oroa er aldrig, om det är ett insegel, kommer det att ge sig tillkänna från 1 Mosebok till Uppenbarelseboken. Så där är inseglen. Älskar ni inte Honom?

Jag älskar Honom, jag älskar Honom
För att Han först älskade mig
Och köpte min frälsning
På Golgatas träd.

²³³ Låt oss böja våra huvuden! Hur många här inne, som inte känner Honom som sin Frälsare, skulle vilja göra anspråk på Honom i ert hjärta? Som ni vet, tror jag på att gå till altaret, jag tror faktiskt på det. Det är bra. Men i Bibeln gick de aldrig till altaret för att bli frälsta, de bara trodde Det i sitt hjärta och tog emot Det. Hur många av er vill komma på Bibelns sätt? ”Så många, som trodde, döptes.” Hur många troende har aldrig gjort det tidigare, men ni vill offentligen bekänna, att ni hade ”fel” i ert sätt, och ni vill ta emot Jesus som er Frälsare? Skulle ni

bara vilja räcka upp era händer med era huvuden böjda, säga:
"Jag. . ."

234 Gud välsigne dig! Gud välsigne dig! Gud välsigne dig! Gud välsigne dig, dig! Gud välsigne dig, långt bak! Gud välsigne dig, dig! Gud välsigne dig, där bak! "Nu tror jag." Gud välsigne dig! Gud välsigne mannen där bak! Kom nu ihåg, inte *här* utan i ditt hjärta, inför Gud avger du en offentlig bekännelse: "Herre, jag vet, att vi är vid ändens tid. Det är slut med mig."

235 Här om dagen talade jag med en av mina små vänner här i staden, doktor Sam Adair. Vi satt i mottagningsrummet. Jag sa: "Sam, jag har haft litet gaser."

Han sa: "Hur vet du, att det är gaser? Omkring ditt hjärta?"

Och jag sa: "Ja."

236 Han sa: "Det där kan vara bara blodproppar i hjärtats – hjärta – hjärtats – besvär med hjärtat – hjärtbesvär." Han sa. . . (Ursäkta mig!) Han sa: Det kan vara hjärtfel."

237 Han sa: "Hur vet du nu, att det är där?" Han sa: "Låt mig titta på dig!"

Han undersökte mig, sa: Nej, det är inte något fel på dig."

238 Jag sa: "Sam, när det än kommer. . ." Jag är femtiotvå år gammal, och Sam är litet äldre än jag. Jag sa: "Då det kommer, Sam, alla de här trettio åren jag har lagt ner på att försöka få folk att tro på Jesus Kristus, och den Ende jag älskar och har arbetat åt hela den här tiden, det gör ingen skillnad för mig, när Han kommer, jag kommer att fara Hem."

239 Han sa: "Billy, vet du, när jag har det bäst? Det är då jag gör någonting för någon annan."

Jag sa: "Det är verkligen livet."

240 Om man har ett arv här i den här världen, min vän, är det ett förgånligt arv. Men vi får ett arv, som inte bleknar bort. Den förlorade sonen for bort och lämnade sitt arv, och han tog med sig en del av det. Då han vände tillbaka, var hans arv – hans arv var nersmutsat. Men om du har sprungit bort ifrån ditt, är det inte så med Guds Rike, vi får ett oförgånligt arv. Vill du inte ta emot Det? Det är omkring femton, som har räckt upp sina händer, syndare som ville ta emot sitt arv i förmiddag. Skulle det finnas en till, innan vi ber? Ja.

Riktigt sakta nu:

Jag älskar Honom, jag. . .

Bestäm dig nu! Om du känner, att du borde, skulle det här vara tillfället.

För att Han först älskade mig

Och köpte min frälsning

På. . . (Gud välsigne dig! Gud välsigne dig!

. . .? . . .)

241 Himmelske Fader, i det här ögonblickets stillhet ger vi dig de här åhörarna, i ett försvagande tillstånd i förmiddag, Herre, försöker jag att ge det här Budskapet till människorna, för att jag älskar dem. Jag vill, att de ska höra Det, Herre, jag vill, att de ska vara förankrade. Jag vill, att de ska veta, att alla de här sakerna, som har gjorts de sista få åren, inte har varit bara på måfå, det har varit du, Herre. Det är du, som har öppnat de här sakerna. Och å, Gud, vi känner alla, att framför oss ligger en stor Fest.

242 Jag ber för dessa, som räckte upp sina händer. De vet, att de har fel, Herre. Många små saker . . . Kanske de har ärvt litet pengar någon gång då och då från någon, men vad har det åstadkommit? De visste inte, vart det gick, försvann bara på ett nafs, för det är ett förgängligt arv. Och om de ska lämna över det till någon annan, kommer det att fördärvas igen.

243 Men vi har ett oförgängligt arv, det vill säga frälsningen, återlösningen, att gå tillbaka till Edens lustgård igen. Tänk på det, Herre, vem skulle inte vilja gå tillbaka liksom Adam och Eva och få leva där fordom? Vår mat ombesörjd varenda dag, en himmelsk Fader alltid med på vägen, som talar med oss, att få se det där stora Ljuset vandra framför oss. Lejonet och vargen äter tillsammans, oxen äter höet, lejonet äter tillsammans med den, då de nu äter upp varandra, eller lejonet äter oxen och vargen äter oxen, vad han än kan äta. Men vid den tiden kommer det inte att vara så. De stora, vackra fåglarna flyger. Det kommer inte att finnas någon sorg. Det kommer aldrig att finnas ett märke, där vårt hopp kom på skam. Där framme på stigen ser vi våra barn, våra kära. Å, Gud, vilken dag! Vilken dag! Oavsett vad vi får här på jorden, kommer det – kommer det – kommer det att blekna bort, men Det Där kommer inte att blekna bort.

244 Gud, jag kommer kanske aldrig att kunna tala med de här människorna, som räckte upp sina händer, här på jorden. Jag vet inte. Jag hoppas, att jag får det. Men om jag inte får det, Herre, så låt mig få möta dem fram på stigen där! De kanske säger någonting sådant här: ”Broder Branham, kommer du ihåg nere på jorden, innan den här stora saken hände, en förmiddag talade du om öppnandet av inseglen, som hade förvarats i ett Lerkärl? Det var den gången, Han kom in i mitt lerkärl. Jag var en, som räckte upp min hand den förmiddagen. Å, jag är så glad, att jag var där.”

245 Jag ska säga: ”Broder, syster, jag är så glad, att jag var där också. Nu ska vi ha gemenskap tillsammans genom alla tidsåldrar.”

246 Välsigna dem, Fader, de är dina. Du sa: ”Ingen människa kan komma till mig, med mindre min Fader drar henne. Och alla, som Fadern ger mig, kommer att komma, ingen av dem kommer att gå förlorad.” Så vi är – vi är tacksamma, Fader, för det. Må de komma nu och få sin frälsnings bevis, inte gå och gå in i en

församling! För beviset är inte att gå in i en församling utan en Pånyttfödelse, att få Den Helige Ande. Må de ta emot dig, Fader! För vi lägger det i dina händer i Jesu Kristi Namn. Amen.

247 För de här näsdukarna: Herre Jesus, jag ber över de här näsdukarna och ber, att du ska välsigna alla, som är i behov, alla som är här, Herre, den här stackars kvinnan, som sitter här i rullstolen.

248 Efter det här mäktiga mötet i förmiddag, Fader, känner vi Din Helige Ande helt genomsyra oss, känner att Ordet går djupt ner och rotar Sig i människornas hjärtan. De kommer aldrig att glömma det, Herre. Varenda gång de hör de här sakerna, kommer de att tänka på de där inseglen, som öppnas. Hjälp oss nu att få veta, vad de där inseglen var, Herre, så var och en inte kommer att vara förbryllad i sitt sinne, utan han kommer att veta från "SÅ SÄGER HERREN", att det är Guds insegel, de insegel som Gud utvecklade för oss!

249 Vi ber, att du ska hela alla de sjuka och plågade. Bevilja oss det, Herre! Din Ande är närvarande. Om du kan frälsa en syndare långt bak i byggnaden, kan du hela en sjuk person där också. Jag ber, att du ska bevilja oss det, Herre, och hela dem, som de här näsdukarna representerar, de som inte kunde komma hit idag. Vi överlämnar det alltsammans åt dig i Herrens Jesu Kristi Namn. Amen.

250 Jag tror, att de har ett litet barn, som de vill överlämna. Är den där kvinnan här med det lilla barnet? Skulle ni vilja ta fram det nu? Vi skulle vara glada att få överlämna den lille. Nej han behöver inte vara liten, kom ni bara! (Några av de äldste kan komma och stå hos mig, om ni vill nu.) Hur gammal? Två och ett halvt år gammal. Vad är hans namn? Scott? Scott Ford, lille Scott Ford, fyra och ett halvt år gammal, vill bli överlämnad i förmiddag åt sin Herre och Frälsare, Jesus Kristus. Hans mor kommer med honom. (Kom fram direkt, broder!)

251 Nåderike Herre, vi ger dig detta lilla barn i förmiddag i en invigning. Vi lägger våra händer på det lilla barnet, den här lille pojken, och ber, att den kraft, som lät Jesus uppstå ur graven, ska uppliva den här lille pojken. Gud, må han få leva i hälsa och styrka! Må han leva, Herre, till din ära. Hur har du inte redan gripit in för att hjälpa det här barnet, och vi tackar dig för det. Och jag ber, att du ska fortsätta att vara med den lille. Var med hans föräldrar, hans nära och kära! Må . . . Vi vet och har fått lära oss, att allting samverkar till det goda för dem, som älskar Herren. Hur de här sakerna ibland drar folk närmare dig. Jag ber, att du ska bevilja oss de välsignelser, som vi ber om. Och nu, Fader, i lydighet för ditt Ord överlämnar vi den här lille pojken åt dig i Jesu Kristi Namn. Må du ta emot hans lilla ande, själ och kropp och använda honom till din ära! Amen.

²⁵² Gud välsigne dig, syster! Gud välsigne dig, lille Scott! Så vi tackar Herren för det där!

²⁵³ Vem ska nu döpas? Det är en grupp människor, som ska döpas, tror jag. Medan vi gör i ordning för det, låt oss sjunga . . . Jag ska säga er, vad vi kanske ska göra, låt oss sjunga . . . Jag ska låta broder Neville göra det. Jag vet, att det skulle vara all right då. All right, sir, broder Neville.

²⁵⁴ Om ni älskar Herren, så säg: "Amen." [Församlingen säger: "Amen." — Utg.] Vill ni be för mig? [Församlingen säger: "Amen." — Utg.] Amen. Amen.

UPPENBARELSEBOKEN, KAPITEL FEM DEL II SWD61-0618

(Revelation, Chapter Five Part II)

SERIEN JESU KRISTI UPPENBARELSE

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska på söndag förmiddag den 18 juni 1961, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org